

SPEKTRUM

Časopis zo živej rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 26

Marec, Apríl 2026

číslo 3

Pokoj v tomto svete

Pokoj v tomto svete

Žijeme v dobe, ktorá nás neustále bombarduje správami o nepokoji a rozdelení. Svet okolo nás beží v tempe, ktoré často nedovoľuje nášmu srdcu vydýchnuť. Práve v tomto kontexte prichádza pôstne obdobie nie ako záťaž, ale ako dar a cesta k pokoji.

Pokoj, ktorý nám ponúka Kristus, nie je absenciou problémov, ale prítomnosťou Jeho lásky uprostred nich. Sám Pán nám v Evanjeliu podľa Jána (14, 27) hovorí:

„Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nelaká.“

Pôst je časom, kedy vedome utišujeme vonkajší hluk, aby sme začuli tento tichý hlas milosti. Keď sa v pokání zriekame nepodstatných vecí, uvoľňujeme v sebe priestor pre to jedine dôležité – pre hlboký vzťah s Bohom.

Nech je tento čas pre nás obdobím vnútornej obnovy. Skúsme spoločne premeniť naše sebazaprenie na skutky lásky a našu samotu na modlitbu:

„Pane, v tomto pôstnom čase Ťa prosíme: utíš búrky v našom vnútri. Nauč nás hľadať pokoj tam, kde ho Ty ponúkaš - v tichu, v pravde a v službe bližnému. Amen.“

Len srdce, ktoré našlo pokoj v Bohu, dokáže tento pokoj šíriť ďalej do sveta, ktorý po ňom tak veľmi túži.

d. o. Marek

OBSAH

Úvodník 2

KATECHÉZA

Homília Sv. Otec 4

Homília na 5. pôstnu nedeľu 6

Homília na Palmový nedeľu rok A 7

Homília na Štvrtok Pánovej večere rok A .. 9

Homília v Piatok utrpenia Pána rok A 10

Homília na Svätú sobotu rok A 12

Homília na Veľkonočnú nedeľu rok A 13

ROZHOVOR

"Spomienkovy" rozhovor + J. Riško 15

Rozhovor Erik Kostelník 18

NÁZORY A SVEDECTVÁ

Stípiek Marek Rojaka 22

Kecharitomena (38. časť)..... 23

SPEKTRUM MLADÝCH

Ahoj, deti! 24

Máš problém? (142. časť) 25

Trampoty v manželstve (199. časť) 26

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad úmyslov sv. omši 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútoraná predná: M. Magda

Vnútoraná zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: S. Šimčík

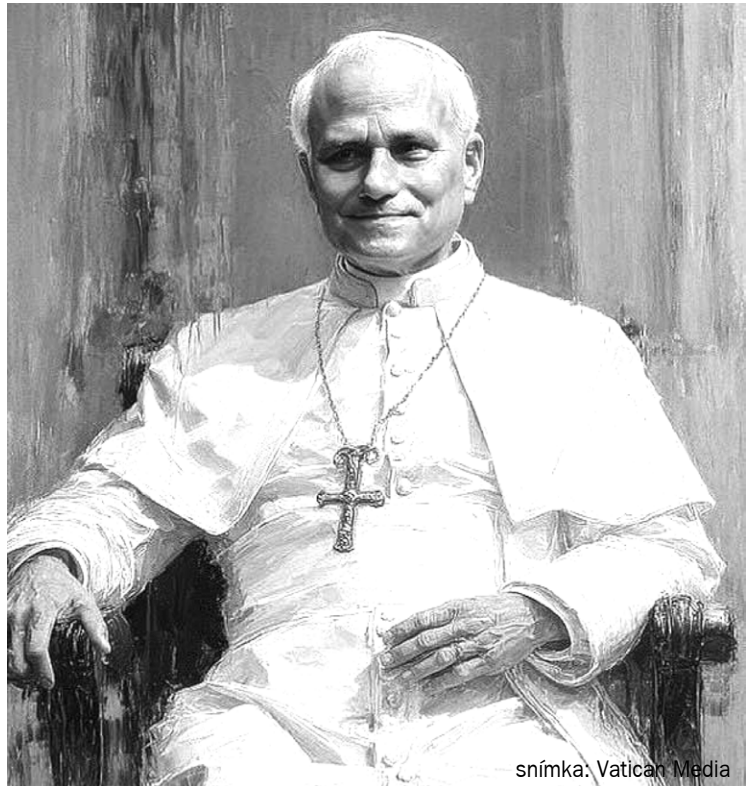
SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Vítaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločenstvom redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** † d. o. Ján Biroš, Zuzana
Forišová, Lubica Gurčíková, Viktória Uličná,
Blažej Vaščák**Kontakty:** Tel.: 051/791 62 35e-mail: spektrum@farnostvitaz.skwww.farnostvitaz.sk

IBAN SK36 0900 0000 0050 3744 5647

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

snímka: Vatican Media

Hymnus na kríž

**Bud' pozdravený, svätý kríž!
Ty si bol posvätený telom Kristovým,
ozdobený jeho údmí ako perlami.
Kým náš Pán nebol s tebou povýšený,
bol si postrachom zeme,
teraz nás napínaš nebeskou túžbou.
Dnes veriaci vedia, aké milosti skrývaš
a aké dary udeľuješ.**

**Bez obavy a s radosťou
ponáhlam sa dnes k tebe ja,
aby si ma prijal.**

Prijmi učeníka toho, ktorý na tebe visel.

**Vždy som ťa miloval, svätý kríž!
Vždy som túžil, aby som ťa objal.**

**Ó, svätý kríž,
dlho očakávaný, vrúcne milovaný,
vyslobod' ma z tohto sveta!
Vráť ma svojmu Majstrovi,
aby ma skrze teba prijal ten,
ktorý ma skrze teba vykúpil.**

Amen.

Modlitba sv. Ondreja

Modlime sa za odzbrojenie, aby lídri volili dialóg a diplomaciu a nie násilie

Vatikán 9. marca (VaticanNews) Marcový úmysel Svätého Otca je za odzbrojenie a pokoj: Modlime sa, aby krajiny na celom svete dospeli k účinnému odzbrojeniu, predovšetkým jadrovému a aby svetoví lídri namiesto násillia volili cesty dialógu a diplomacie.

P. Bartkovjak, SJ: Úmysel apoštolátu modlitby na marec

Lev XIV. nás pozýva zasadiť sa za pokoj vo svete. Pravý pokoj sa však nedá dosiahnuť mocou zbraní. Pravý pokoj sa rodí zo srdca, v ktorom vládne zmierenie. Vonkajšie odzbrojenie sa začína vnútorným odzbrojením. Svätý Otec hlása taký pokoj, ktorý je „neozbrojený a odzbrojujúci“.

Modlitbová výzva Leva XIV. dáva dôraz na jadrové odzbrojenie. V 90. rokoch minulého storočia sa vďaka diplomacii podarilo obmedziť a zlikvidovať istú časť jadrových arzenálov. Platnosť obnovenej dohody o kontrole jadrových zbraní medzi USA a Ruskom nedávno vypršala, hoci je istá nádej, že sa dospeje k novej dohode. Nádej, že sa svet jadrových zbraní zbaví, sa však oslabil.

K jadrovému odzbrojeniu sa vyjadril veľmi jasne pápež František, ktorý pri návšteve Hirošimy povedal, že aj samotné vlastníctvo jadrových zbraní je nemorálne. Treba sa teda jednoznačne usilovať o ich úplné odstránenie.

Jadrové zbrane sa dnes vyrábajú v moderných podobách, sú rôzneho kalibru. Po Hirošime a Nagasaki už viac neboli použité v boji, len na zastrašenie nepriateľa a na vyhrážanie sa. Ale už ich výrobou sa umŕtvujú peniaze potrebné na rozvoj ľudí.

Ekonomické údaje ukazujú, že už desať rokov žijeme v ére zbrojenia. Len počas roka 2024 vzrástli celosvetové vojenské výdavky o 9,4 %. Ide tu o sociálny hriech, do ktorého je ľudstvo zamotané. Nie je pravda, že sa nás to priamo netýka. Kresťan nemá strkať hlavu do piesku.

Zbrojenie, zvlášť to jadrové, je slepá ulička. Ako sa z nej dostať? Uzdravovaním a posilňovaním vzťahov na základe spoločnej ľudskosti. Keď v roku 2019 pápež František navštívil v Hirošime miesto výbuchu atómovej bomby, vyhlásil: „Je potrebné zlomiť dynamiku nedôvery, ktorá v sebe nesie hrozbu rozpadu medzinárodného rámca kontroly zbrojenia.“ Pripomeňme si aj ďalšie jeho slová vyslovené v Hirošime:

„Mier a medzinárodná stabilita sú nezlučiteľné so snahou stavať na strachu zo vzájomného zničenia alebo na hrozbe úplného vyhladenia. Dajú sa dosiahnuť len s pomocou globálnej etiky solidarity a spolupráce v službe budúcnosti formovanej na základe vzájomnej závislosti a zdieľanej zodpovednosti v celej ľudskej rodine dneška i zajtrajška.“

Minulú nedeľu, v reakcii na americký útok na Irán, pápež Lev v televíznom prenose povedal: „Stabilita a mier sa nedosiahnu vzájomnými hrozbami ani zbraňami, ktoré zasievajú skazu, bolesť a smrť, ale len prostredníctvom rozumného, autentického a zodpovedného dialógu. Vzhľadom na možnosť tragédie obrovských rozmerov adresujem zúčastneným stranám úprimnú výzvu, aby prevzali morálnu zodpovednosť za zastavenie špirály násillia, skôr ako sa stane nenapraviteľnou priepastou!“ A pápež ešte dodal: „Nech diplomacia znovu nájde svoju úlohu a nech sa podporuje dobro národov, ktoré túžia po mierovom spolunažívaní založenom na spravodlivosti. Pokračujme v modlitbách za mier.“

Aj bojovať proti šíreniu jadrových zbraní treba správnym spôsobom. Cieľ neposväcuje prostriedky. Prostriedky musia byť primerané. Keď sa namiesto dialógu a diplomacie používajú silové riešenia, výsledkom je oslabenie medzinárodného práva. Silová logika vracia ľudstvo dozadu, smerom k stavu džungle. Etické požiadavky ako ľudská dôstojnosť, bratstvo, sloboda, rovnosť, ochrana slabšieho, sa dostávajú na vedľajšiu koľaj.

Pred pár dňami hovoril cez vatikánske médiá vedúci diplomat Svätej stolice, kardinál Pietro Parolin o tom, ako sa na medzinárodnom poli prestávajú rešpektovať hlasy mocensky slabších krajín, alebo sa používa dvojaký meter. Nastáva tak spochybnenie vízie sveta ako rodiny národov, spochybnenie zásad medzinárodného práva aj úlohy OSN. Kardinál Parolin upozornil na ťažisko problému, ktorým je strata vedomia spoločného dobra národov. Vyjadril sa takto:

„Zaniklo vedomie, že spoločné dobro je skutočne prospešné pre všetkých, teda že dobro druhého je dob-

rom aj pre mňa a že spravodlivosť, prosperita a bezpečnosť sa realizujú v takej miere, v akej z nich môžu mať prospech všetci. Tento princíp je základom vytvorenia multilaterálneho systému alebo odvážneho projektu, akým je Európska únia. Toto vedomie oslablo, čo viedlo k nárastu hladu po vlastných záujmoch.”

Keď pápež Lev už pri svojom nástupe vyzval na pokoj, spojil ho so slovom „odzbrojenie“: neozbrojený a odzbrojujúci pokoj. Mier pre neho neznamená stav vynútený vzájomne namierenými zbraňami, ale výsledok hodnotových postojov. A tieto postoje sa začínajú už od úrovne jednotlivca. Hodnotou, o ktorú sa opiera úsilie o posilnenie mieru je teda spoločné dobro. Je spoločné všetkým ľuďom, lebo všetci máme neodňateľnú ľudskú dôstojnosť.

V marci sa teda spolu so Svätým Otcom modlíme za to, aby krajiny na celom svete dospeli k účinnému odzbrojeniu, predovšetkým jadrovému a aby svetoví lídri namiesto násillia volili cesty dialógu a diplomacie. Spojme túto našu modlitbu s praktickým životom. Ak sa chceme stať spolutvorcami pokoja vo veľkom svete, dbajme oň v našom mikrosvete. Zrieknime sa silovej logiky v osobnom živote. Tak prispejeme k odzbrojeniu, porozumeniu, spravodlivosti a právu aj vo verejnom živote. Tu je zopár návrhov:

1. Odzbrojme svoj jazyk: Každý deň si dávajme pozor na slová, vyhnime sa agresívnym vyjadreniam, sarkazmu, posmechu, deštruktívnej kritike.
2. Voľme cestu dialógu: V konflikte hľadajme porozumenie, nevnučujme svoj pohľad.
3. Zrieknime sa aj drobného násillia: Preskúmajte svoje postoje ako netrpezlivosť, pohrdanie, tvrdé súdenie.
4. Buďme informovaní a modlime sa za mier: Vyberme si oblasť sveta sužovanú vojnou a modlime sa za ňu počas celého týždňa.
5. Konajme spravodlivo v konkrétnych situáciách: Mier je ovocie spravodlivých vzťahov.

V Roku sv. Františka povedzme každý sám za seba: Pane, urob ma nástrojom svojho pokoja. Daj, aby som vnášal lásku, kde panuje nenávisť; odpustenie, kde sa množia urážky. Daj vieru tým, čo pochybujú, nádej tým, čo si zúfajú, svetlo tým, čo tápu vo tmách, radosť tým, čo smútia.

Marcový úmysel pápeža za odzbrojenie a pokoj sa týka uznania ľudskej dôstojnosti každého jednotlivého človeka. V tomto mesiaci budeme sláviť aj Deň počatého dieťaťa 25. marca. V súvisi s tým nás naši biskupi pozývajú modliť sa v Apoštoláte modlitby za úctu k životu od počatia po prirodzenú smrť, aby sme v každom človeku rozpoznávali Boží dar a chránili ho pred kultúrou smrti a sebeckého pohodlia.

Prípravil P. Jozef Bartkovjak, SJ, národný koordinátor Apoštolátu modlitby

snímka: Vatican Media

KATECHÉZA

Homília na 5. pôstnu nedelu v roku A
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Láska je silnejšia ako smrť

„Láska je silnejšia ako smrť,” radi opakujú niektorí ľudia spolu so starozákonnou Velpiesňou.

Je to pravdivé tvrdenie? Áno, ak tým milujúcim je Boh. Čiastočná pravda je to vtedy, ak je milujúcim človek. Niekedy môže láska človeka vytrhnúť iného z pazúrov smrti. Ale len niekedy. Nijaká ľudská láska nemôže iných vytrhnúť smrti natrvalo. Práve, keď umiera niekto, koho milujeme, spoznávame slabosť svojej lásky. Prežívame sklamanie, že sme sa nezmožili na väčšiu lásku, silnejšiu ako smrť. Plačeme.

Chvilu sklamania prežívali tiež Izraeliti - Židia, ktorí po páde Jeruzalema a chrámu v roku 587 pred Kristom stratili všetku nádej. V babylonskom zajatí akoby umrela všetka ich nádej, už prestali dúfať v zmenu tohto stavu. Boli skutočne mŕtvi, bez života.

V tomto čase jeden z veľkých prorokov Ezechiel dostáva zvláštne videnie: vidí lúku plnú suchých kostí, na Boží príkaz osloví tieto kosti, ony ožívajú a sú naplnené novým duchom. Sú z nich noví bojovníci, ktorým zaznievajú slová útechy, čo sme počuli v prvom čítaní: „Hľa, ja pootváram vaše hroby, vyvediem vás z hrobov, ľud môj, a povediem vás do izraelskej krajiny. I budete vedieť, že ja som Pán, keď vám pootváram hroby” (Ez 37,13). Boli to slová nesmiernej nádeje. Boh má moc povolať k životu mŕtvych, Boh má moc vyvieť nás z tohto otroctva. Náš Pán je Pánom života a smrti. On na nás nezabúda.

Jeho láska k nám je zárukou života, i keď je tento život ohrozovaný smrťou.

To, čo prorok Ezechiel a jeho národ tušili, predpokladali, v čo vkladali nádej, sa stalo skutočnosťou v Ježišovi Kristovi. V evanjeliu stojí Ježiš tvárou v tvár smrti trikrát: je pozvaný k umierajúcej Jairovej dcére, stretáva sa s pohrebným sprievodom mládenca z Naimu a stojí pred hrobom priateľa Lazara. Všimnime si, že zakaždým sa tu prejavila jeho láska. Láska k predstavenému synagógy Jairovi, ktorému umiera dcéra. Láska k chudobnej vdove z Naimu, ktorá pochováva svojho jediného živiteľa. Láska k priateľovi Lazarovi, ktorú si všimli i ostatní okolostojaci, keď Ježiš stál nad jeho hrobom. A zakaždým táto láska dáva život, zakaždým táto láska víťazí nad smrťou.

Áno, Božia láska k nám je silnejšia ako smrť. Veď Boh je láska a zároveň Pán života a smrti. A preto, ak chceme opravdivo žiť, musíme byť stále v spojení s touto láskou. Inak nás nič nezachráni pred smrťou.

Veľký vodca Indie Mahátma Gándhí vo svojej knihe Autobiografia píše: „Ďalšiu krádež som spáchal v pätnástich rokoch. Tento raz to bol kúsok zlata z bratovho náramku. Ľutoval som to, ale už sa stalo! Sluboval som si, že už to nikdy viac neurobím, ale zároveň som cítil, že sa ku všetkému musím priznať svojmu otcovi. Nemal som však odvahu osloviť ho. Nie preto, že by som sa bál tres-

tu. Priam ma však desila predstava, akú bolesť svojmu dobrému otcovi spôsobím. Ale pritom som si uvedomoval, že sa k tomu musím odhodlať, pretože bez priznania nemôžem dosiahnuť očistenie. Povedal som si, že všetko napíšem. Na kúsok papiera som napísal nielen priznanie, ale zároveň som prosil o primeraný trest. Zaprisahal som tiež otca, aby tento trest nebral na seba.

S chvením som podával papierik otcovi. Ležal chorý na lôžku. Sadol som si oproti nemu. Otec čítal môj papierik a po tvári mu stekali slzy, ktoré zmáčali papier. Otec zavrel oči, premýšľal a pritom stískal papierik v ruke. Potom sa posadil a ešte raz ho prečítal. Znova si ľahol. Rozplakal som sa tiež. Videl som totiž, že otec trpí. Tie jeho slzy očistili moje srdce i zmysly. Pochopte len ten, kto sám na sebe skúsil podobnú lásku. Niekde som čítal, že jedine ten, kto bol zasiahnutý hrotom lásky, je schopný poznať jej silu. Bola to pre mňa ukázková lekcia. Vtedy som pochopil, čo je to otcovská láska. Pretože priznanie spolu s opravdivým predsavzatím je najčistejšou formou obrátenia, keď je vložené do rúk toho, ktorý má právo to prijať.”

Náš nebeský Otec má neporovnateľne väčšiu lásku ako Gándhího otec. Gándhí pochopil, že bez vyznania hriechov nemôže byť očistený, že by žil zle, že bez tohto vyznania by bol jeho život bez iskry, že by bol vlastne mŕtvy.

Ak teda človek, keď sa stretne

ilustračná snímka: M. Magda

s láskou, pochopí veľkosť zla, hriechu, môže byť vytrhnutý z toho všetkého, môže uniknúť smrti. S touto najväčšou láskou sa môžeme stretnúť v Ježišovi Kristovi. On sám o sebe povedal, že je Vzkriesenie a Život. On je tá láska, ktorá víťazí nad smrťou. Kto verí v neho, i keby zomrel, bude žiť. Áno, i keby niekto zomrel kvôli hriechom pre Boha, i keby niekoho zastihla telesná smrť, má možnosť znovu ožiť, vrátiť sa k životu.

Toto je vrcholné poslanstvo Božieho slova, ku ktorému sme sa dopracovali v pôstnom čase. Je to poslanstvo, ktoré vlastne tvorí základ nášho života a preto je to poslanstvo najväčšie, najdôležitejšie.

Preto sa Ježiš mňa i teba s naliehavosťou pýta, podobne ako sa vtedy pýtal Marty, Lazarovej sestry: „Veríš tomu?“

KATECHÉZA

Homília na Palmovú (Kvetnú) nedeľu v roku A
z prípravy kňaza + Jána Biroša

„Udri pastiera, nech sa stádo rozpráchni“

Pozorne sme si vypočuli správu o umučení Pána Ježiša, ako ju zachytil evanjelista Matúš.

Matúš písal svoje evanjelium pre Židov, ktorí veľmi dobre poznali Starý zákon a niektoré state poznali naspamäť. Dobre vedeli, že mnohé proroctvá sa vzťahovali na Mesiáša. Matúš sa dotýka týchto predobrazov Starého zákona a poukazuje na to, ako sa splnili na Pánovom umučení.

Napríklad prorok Zachariáš predpovedá, že Mesiáš príde do Jeruzalema „na oslici“: „Plesaj hlasno, dcéra Siona, jasaj, dcéra Jeruzalema, hľa, tvoj kráľ prichádza, spravodlivý je a prináša spásu, ponížený je a nesie sa na oslovi, na osliatku, mláďati oslice“ (Zach 9,9). Naznačil, že Mesiáš bude zradený za tridsať strieborných (porov. Zach 11,12-13).

V 42. žalme je predpovedaná Ježišova úzkosť v Getsemanskej záhrade a jeho zajatie. Preto, keď Peter vytasil meč, aby Ježiša obránil, Ježiš ho napomenul, aby schoval meč do pošvy a povedal: „Ako by sa potom splnilo Písmo, že to má byť takto?“ (Mt 26,54)

Zachariáš predpovedá, že sa apoštoli po Ježišom zajatí rozpráchnu: „Udri pastiera, nech sa stádo rozpráchni“ (Zach 13,7).

Izaiáš hovorí, že Ježiša chytia ako zločinca (porov. Iz 53,12).

U proroka Daniela je proroctvo (porov. Dan 7,13), ktoré Ježiš vzťahoval na seba pred veľradou: „Od-

teraz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch" (Mt 26,64) a za tieto slová bol odsúdený na smrť.

V Druhej knihe Samuelovej bolo predpovedané, ako budú zástupy kričať. Dávid hovoril: „Tvoja krv nech je na tvojej hlave..." (2 Sam 1,16)

Izaiáš predpovedal, že Ježiš bude na popravu vedený ako baránok a bude trpieť pre naše neprávosti: „On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení" (Iz 53,5).

Jeremiáš hovorí, že Judášom odhodené peniaze sa nedajú do chrámovej pokladnice, ale za ne kúpia pole na pochovávanie cudzincov (porov. Jer 32,6-10).

Žalm 22 predpovedá, že vojaci sa nepodelia o Ježišovo rúcho, ale pridelia ho jednému lósom (porov. Ž 22,19).

Prorok Amos hovorí, že v ten deň sa zatrasie zem a slnko sa zatemní uprostred dňa. „Či sa nemá pre toto triasť zem a smútiť každý jej obyvateľ?... V ten deň, hovorí Pán, dám slnku zapadnúť napoludnie a zem zatemním v jasný deň" (Am 8,9).

Izaiáš predpovedá, že Ježiša pochovajú do hrobu boháča.

Známy biblista P. Brunot, ktorý dlhé roky študoval Pánov život priamo vo Svätej zemi, žasol, že Matúšovo evanjelium tak podrobne odhaľuje súvislosti medzi proctvami o Mesiášovi a udalosťami Ježišovho umučenia. Vraví, že z neho vyplýva, že Ježišova smrť nebola smutná tragédia

alebo nešťastná náhoda, ale Bohom naprogramované dielo jeho lásky k svetu. Nebeský Otec naznačil prostredníctvom svätých mužov, prorokov Starého zákona, ako sa prejaví Božia láska k svetu umučením a ukrižovaním jeho Syna Ježiša Krista. Evanjelista Ján, ktorý bol očitým svedkom tejto udalosti veľkej Božej lásky, ju opísal slovami: „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život" (Jn 3,16).

Kiež by sme všetci v Ježišom učení videli, ako nás náš nebeský Otec veľmi miluje.

Potešme sa z toho, že nás Boh tak miluje a z celého srdca ďakujeme Pánovi Ježišovi za to, že nám svojím učením odhalil a prejavil Božiu lásku. Amen.

Novomenovaný bratislavský eparchiálny biskup Miloslav Čech; snímka: TK KBS

KATECHÉZA

Homília na Štvrtok Pánovej večere v roku A
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Bol to Ježišov najväčší dar

Zvečerieva sa a my sa schádzame okolo oltárneho stola. Chceme spolu spomínať na udalosti z Ježišovho života, ktoré sa odohrali na Zelený štvrtok. Čítanie a evanjelium dnešnej slávnostnej svätej omše predkladá správy o Poslednej večeri a o tom, čo sa pri nej odohralo. Nechceme zostať iba pri spomienkach. Chceme pochopiť veľký odkaz všetkého, čo Ježiš povedal a urobil. Chceme, aby živá spomienka na prvý Zelený štvrtok zasiahla do nášho života práve tak silno, ako zasiahla do života apoštolov a prvých kresťanov.

Ježiš vykonal toho večera dve mimoriadne dôležité veci. Vyhlásil najdôležitejší zákon a odovzdal nám svoj najväčší dar. Áno nám, pretože všetko to, čo urobil Ježiš, nepatrilo len jeho vrstovníkom a jeho generácii, ale všetkým ľuďom až do konca sveta, teda aj nám.

Ježiš pri Poslednej večeri vyhlásil najväčší zákon. Je to zákon pravej, činnej, nesebeckej a obeťavej lásky: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás“ (Jn 13,34).

Na počiatku svojej verejnej činnosti zhromaždil raz okolo seba mnohých poslucháčov a rozprával im o zákonoch novej morálky. Majú dodržiavať Desatoro dokonalejšie ako Židia. Majú byť dokonalejší v spravodlivosti, úprimnejší v zbožnosti, rozhodnejší v poku-

šeniach a podobne.

K tomu ich zaväzoval a o to ich žiadal. Raz však, keď bola reč o najväčšom prikázani v zákone, jasne pripomenul, že je to láska. Ale až keď sa jeho život chýlil ku koncu, vystúpil jasne a otvorene s najväčšou, ale aj najkrajšou požiadavkou celého svojho učenia: jeho verní sú povinní žiť vo vzájomnej láske. Sú povinní robiť iným dobre. Vždy, všade, za každých okolností. Aj vtedy, keby išlo o veci, ktoré sú pre nás nepríjemné, i keby to bolo spojené s najväčšími obeťami. Aby jeho slová nezapadli do zabudnutia, podložil ich príkladom. Vzal zásteru, opásal sa ňou a začal umývať apoštolom nohy. Láska sa nemá štíť ničoho. Má slúžiť a robiť dobre. Programom kresťanského života nie je útek od ľudí, útek od sveta, ale dokonalá služba, pomoc, dobrodenie. To bol Ježišov posledný a zároveň najväčší príkaz.

K nemu pripojil aj najväčší dar, aký môže dať Boh človeku: zanechal seba samého v Oltárnej sviatosti ako duchovný pokrm pre tých, ktorí budú chcieť zachovať zákon lásky. Ježiš počas verejnej činnosti vykonal mnoho dobrého. Pomáhal a zmierňoval biedu, kde len bolo treba. Nakrímil hladných, uzdravil chorých, vzkriesil mŕtvych, odpustil hriechy, poučil, poradil, povzbudil... Bola to však iba jednorazová pomoc, prechodný dar, ktorý často nemal dlhý účinok. Veď najedení opäť vyhladli, na chorých prišli po čase nové choroby

a vzkriesení po rokoch opäť museli zomrieť.

Pri Poslednej večeri udelil Ježiš dar iného druhu. Najväčší, najtrvácnejší a najpraktickejší: chlieb premenil na svoje Telo a víno na svoju Krv, aby vo forme pokrmu dával silu každému, kto chce kresťansky žiť, trpieť, radovať sa, pracovať a zomrieť. Sám seba nám nechal ako posilu, aby sme v duchu kresťanského zákona lásky vedeli riešiť a vyriešiť všetky naše osobné, rodinné a spoločenské otázky a problémy. V Oltárnej sviatosti nám zanechal Božskú silu a pomoc, aby sme ju mali vždy blízko, poruke a tak sa mohli pod jeho blahodarným vplyvom vyliečiť zo svojej duchovnej slabosti a často aj neschopnosti.

Bol to Ježišov najväčší dar. Aby tento dar mohol byť naším i po mnohých stáročiach, ustanovil kňazstvo. Kňazi môžu konsekrovať - premieňať a odovzdávať tento dar všetkým ľuďom všetkých storočí.

Dnes si pripomíname výročie týchto udalostí. Vzbudme v sebe vďaku za spomínané dobrodenia. Robme to naozaj uvedomelo a úprimne, najmä v týchto časoch, keď je vo svete toľko nelásky, nenávisť a sebeckta. Budme šťastní, že uprostred tohto studeného života zaznieva k nám odkaz obeťavej kresťanskej lásky. Povzbudzuje nás k tomu, aby sme ju presadzovali všade tam, kde sme, kde bývame a pracujeme. V tom je náš podiel na budovaní nového

a krajšieho sveta. Ľudia sa zaobídu bez televízorov a áut, ale nezaobídu sa bez pravej obetavej lásky. A my im ju máme dať, my ju máme rozširovať.

Keď si dnes pripomínáme tento najväčší zákon, zároveň si uvedomujeme aj ťažkosti, na ktoré narážame pri jeho uskutočňovaní. Nevďačnosť, zlomyseľnosť, nepochopenie, výsmech i vlastné sebeckto nás hatia a zdržujú od toho, aby sme sa dôsledne riadili Kristovým odkazom. Bohu vďaka, že je tu Oltárna sviatosť, že je tu posilňujúci pokrm, pomocou ktorého sme schopní prekonať spomínané prekážky. Teraz chápeme, prečo nás Cirkev tak dôrazne žiada, aby sme nezanedbávali sväté prijímanie. Bez neho totiž nie sme schopní splniť to, čo Ježiš od nás žiada. Bez neho láska chladne, ustupuje ľahostajnosti a sebecktu. Prestáva slúžiť a začína využívať. Vtedy však prestáva jestvovať.

Ježiš je dnes živý. Prešiel utrpením i smrťou. Má v mysli pohnuté chvíle z Poslednej večere. S akou veľkou láskou prijíma v dnešný sviatok našu vďaku za obidva veľké dary, s takou veľkou pomocou bude sprevádzať naše rozhodnutie, že budeme v živote láskavejší a tak veľmi nás pri každom svätom prijímaní povzbudí dokonalejšie plniť jeho odkaz. Amen.

KATECHÉZA

Homília v Piatok utrpenia Pána v roku A
z prípravy kňaza + Jána Biroša

„Kto z vás ma usvedčí z hriechu?“

Iné pocity máme zo smrti zločinca a iné zo smrti nevinného človeka. Pri smrti zločinca raz vlastná matka v bratislavskej súdnej sieni vyslovila toto: „Môj syn nie je hodný úcty. Od malička bol zlý a krutý. Mal dobrú ženu. Nemal najmenšiu príčinu zničiť ju zo sveta takou strašnou smrťou. Ved' keď si len prst popálime, aké je to bolestivé. A on ju celú spalil v ohni.“ Po týchto matkiných slovách nikto z prítomných nemal úctu k vrahovi.

Ale ako inak sa cítime, keď zomrel Pán Ježiš, keď vieme, že on bol nevinný. Nedopustil sa nijakého zločinu, nijakého hriechu, nijakej nedokonalosti. Pred zástupom ľudí, medzi ktorým boli aj jeho nepriatelia, vyhlásil: „Kto z vás ma usvedčí z hriechu?“ (Jn 8,46) A nikto nezdvihol ruku a nik sa neprihlásil. Lebo Ježiš bol naozaj nevinný.

Nevinný, celkom nevinný a predsa umiera medzi zločin-

cami. Kto má vinu na tom, že umiera na kríži?

Viem, poviete: „Zavinili to židovskí veľkňazi a zákonníci.“ Ale oni neboli celkom vinní. Ved' pozrite, oni milovali svoje náboženstvo, svoj Zákon, Sväté písmo Starého zákona. A tam bolo napísané, že nikto z ľudí sa nesmie stavať na roveň Bohu. A keby sa niekto vyvyšoval za Boha a povedal by o sebe, že je Boh alebo Syn Boží, ten nech umrie. A hľa, oni počuli, že Ježiš o sebe vyhlásil, že je Boží Syn. Dalí ho zviazať, dali ho predviesť pred svoj súd a opýtali sa ho, či naozaj o sebe tvrdí, že je Boží Syn. On im povedal: „Áno, som Boží Syn.“ Židia sa rozčúlili, roztrhli si rúcho na prsiach na znak smútku, bolesti a rozhorčenia. Odsúdili ho na smrť. Nie sú teda takí vinní za jeho smrť. Odsúdili ho na smrť zapálení za svoje náboženstvo, za svoj Zákon. Kto je teda vinný?

Poviete: „Rímsky vladár Pilát,

ktorý ho dal ukrižovať.“ Ale ani on nie je tak veľmi vinný. Ved' viete, že po Ježišovom výsluchu vyhlásil: „Ja na ňom nenachádzam nijakú vinu“ (Jn 18,38) a všelijako sa pokúšal zachrániť ho pred smrťou. Dal ho zbičovať a takého zúboženého, dobitého ho ukázal ľudu, aby mali s ním súcit a milosrdenstvo: „Hľa, človek!“ Ani sa nepodobá na človeka, malo by vám stačiť, že je takto potrestaný. Ale ani oni sa neuspokojili. Kričali: „Ukrižuj ho!“ (Jn 19,5)

Ktože je teda vinný? Poviete: „Židovský ľud, ktorý dal prednosť Barabášovi pred Kristom.“ Ale ani ľud nebol tak veľmi vinný. Židia trpeli pod nadvládou pohanských Rimanov. To bola pre veriacich Židov potupa, že nad nimi vládli pohania. Túžili sa vyslobodiť. A keď mali pred sebou dvoch mužov: zbitého, zničeného, omdlievajúceho Krista a zdravého, silného, smelého protirímskeho partizána Ba-

rabáša, mysleli si: Kristus nám nepomôže. Barabáš je chlapík, ktorý nám pomôže vysekať sa z rímskeho otroctva. A k tomu boli ešte nahuckaní veľradou proti Ježišovi. Preto dali prednosť Barabášovi pred Ježišom. Nie sú teda tak veľmi vinní.

Nuž, ktože je potom vinný za jeho smrť? Nehľadajme viac.

Predvediem vám vážených svedkov, ktorí nám dajú na túto otázku pravdivú odpoveď.

Prvý je prorok Izaiáš. Žil sedemsto rokov pred Kristom a predpovedal o ňom toto: „On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše nepravosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení. Všetci sme blúdili ako ovce, išli sme každý vlastnou cestou; a Pán na neho uvalil nepravosť nás všetkých. Obeťoval sa, pretože sám chcel, a neotvoril ústa; ako baránka viedli ho na zabitie a ako ovcu, čo onemie pred svojím strihačom (a neotvoril ústa)“ (Iz 53,5-7).

Druhým je svätý apoštol Peter. Vo svojom Prvom liste svedčí takto: „Veď viete, že zo svojho márneho spôsobu života, zdedeného po otcoch, boli ste vykúpení nie porušiteľným striebrom alebo zlatom, ale drahou krvou Krista, bezúhonného a nepoškvrneného Baránka“ (1 Pt 1,18-19).

Tretím je svätý apoštol Pavol. V Prvom liste Timotejovi píše toto: „Toto slovo je spoľahlivé a úplne vierohodné: Ježiš Kristus prišiel na svet zachrániť hriešnikov; a ja som prvý z nich“ (1 Tim 1,15).

Napokon, vypočujeme si sa

mého Pána Ježiša: „Otec ma preto miluje, že ja dávam svoj život a zasa si ho vezmem. Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. (To znamená, že ani veľkňazi, ani zákonníci, ani farizeji, ani Pilát, ani židovský ľud). Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať. Taký príkaz som dostal od môjho Otca“ (Jn 10,18).

A z týchto odpovedí jasne vidíme, že my všetci sme opratívni vinníci za jeho smrť. A do toho vstupuje veľká Božia láska, ktorá nás nechce nechať v smrti. My ľudia sme sa stali nevernými a neposlušnými nebeskému Otcovi. Opustili sme sa. Vylúčili sme sa z jeho dedičstva. Preto prišiel na svet Boží Syn, aby to napravil. A tak stojíme pri smrti nevinného, ktorého smrť sme zavinili my. Ako sa cítime pri tomto pomyslení? Je nám to ľahostajné?

Dobry, statočný otec z vidieka dal dcéru študovať do veľkomesta. Stará sa o ňu. Posiela jej peniaze na najlepšie šaty a obuv. Dievča je otcovi vďačné. Rado sa ponáhľa domov. Ale po roku sa dostáva do spoločnosti, ktorá v nej udupáva všetko šľachetné a čisté. Už sa dcéra neponáhľa domov ako kedysi. Nemá čas pre otca, nestojí o otca. Otec sa dozvedá, že už neštuduje. Je na ňu spravodlivo rozhnevaný. Ani nevie, kde sa jeho dcéra zdržuje.

Ten otec má ešte staršieho syna, dobrého, verného. Je lekárom. Prosí ho: „Syn môj, choď za ňou. Už dva roky o nej nič neviem. Vyhľadaj ju, zamotanú v trní a doveď mi ju domov. Povedz jej, že moje dvere sú pre ňu

otvorené. Aj moje srdce.“ Syn si berie dovolenku. Hľadá svoju sestru vo veľkomeste. Našiel ju. Užialenú, sklamanú, zadlženú, uväznenú. Treba za ňu zaplatiť dlhy, treba ju vyslobodiť. Vyprázdni peňaženku do posledného haliera. Vyslobodí ju a odvedie naspäť k otcovi.

Je to slabý obraz, ale predsa na ňom lepšie pochopíme, precítime, čo urobil pre nás brat Ježiš Kristus. Nevyprázdnil za nás peňaženku do posledného haliera, nedal za nás zlato alebo striebro, ale vycedil do poslednej kvapky svoju predrahou krv, aby nás priviedol k veľkému životu v Bohu. To je láska! To je brat! To je záchranca! Toto je zmysel jeho smrti na kríži.

Mohli by sme byť k jeho láske ľahostajní? Mohli by sme naňho zabudnúť? Mohli by sme oňho nestáť? Touto liturgickou slávnosťou sme sa mu prišli odvdáčať. Prišli sme v duchu pobozkať jeho svätý kríž. Kiež táto naša vďačnosť nezostane jednorazová. Budme mu po celý život vďační ako svojmu záchrancovi. On si nás zachránil pre seba. Budme teda jeho tak, aby nás nič od neho neodlúčilo. A radi sa modlievame:

„Duša Kristova, posväť ma. Telo Kristovo, spas ma. Krv Kristova, napoj ma. Voda z boku Kristovho, umy ma. Umučenie Kristovo, posilni ma. Ó, dobrý Ježišu, vyslyš ma. Do svojich svätých rán skry ma. Nedaj mi odlúčiť sa od teba. Pred zlým nepriateľom chráň ma. V hodinu smrti mojej povolaj ma. A daj mi prísť k tebe, aby som ťa chválil s tvojimi svätými na veky vekov. Amen.“

KATECHÉZA**Homília na Svätú (Bielu) sobotu v roku A
z prípravy kňaza + Jána Biroša****V boji proti pravde zmŕtvychvstania**

Bratia a sestry, uvedomme si, že dnes slávime náš najväčší sviatok, ktorý oslavujeme po celý liturgický rok každú nedelu - Zmŕtvychvstanie Ježiša Krista, nášho Spasiteľa. V kresťanskej obci sa našli takí - a máme ich medzi sebou i dnes -, ktorí v Kristovo zmŕtvychvstanie neverili. Tým svätým apoštol Pavol napísal: „Ak nebol Kristus vzkriesený, potom je márne naše hlásanie a márna je aj vaša viera... A keď Kristus nevstal, vaša viera je márna a ešte stále ste vo svojich hriechoch... Ak len v tomto živote máme nádej v Kristovi, sme najúbohejší zo všetkých ľudí“ (1 Kor 15,14).

Keby Kristus nebol vstal z mŕtvych, zostal by len jedným z veľkánov ľudstva a nič viac. Smrťou by sa jeho dielo navždy skončilo a po nejakom čase by zaniklo ako každé ľudské dielo. Na toto upozornil veľrady múdry učiteľ Gamaliel, keď dala zatknúť apoštolov a radila sa čo s nimi. Gamaliel povedal: „Mužovia, Izraeliti, dobre si rozmyslite, čo chcete urobiť s týmito ľuďmi. Lebo prednedávnom povstal Teudas a hovoril, že on je niekým a pridalo sa k nemu okolo štyristo mužov. No zabili ho a všetci, čo mu verili, boli rozprášení a zničení. Po ňom v dňoch súpisu povstal Júda Galilejský a strhol za sebou ľud. Aj on zahynul a všetci jeho stúpenci sa rozprchli. Preto vám teraz hovorím: Nechajte týchto ľudí a prepustite ich, lebo ak je tento zámer alebo toto dielo od ľudí, rozpadne sa, ale ak je od Boha, nebude ich môcť rozvrátiť. Aby ste sa ne-

ocitli v boji proti Bohu!“ (Sk 5,35)

Prečo tento boj farizejov proti pravde Kristovho zmŕtvychvstania? Farizeji sa usilovali Krista zničiť už za jeho života. Za svoj osobný triumf považovali Kristovu smrť na kríži a teraz by sa mali zmieriť, či dokonca uveriť, že Ježiš vstal z mŕtvych, že Ježiš žije? Nie! Nechceli a nemohli prijať porážku. Preto bojujú všetkými zbraňami.

Napríklad podvodom: „Keď odišli, prišli do mesta niektorí zo stráže a oznámili veľkňazom všetko, čo sa stalo. Tí sa zišli so staršími, poradili sa a dali vojakom veľa peňazí so slovami: Tak vravte: V noci prišli jeho učeníci a kým sme my spali, oni ho ukradli. A keby sa to dopočul vládár, my ho uchlácholíme a postaráme sa, aby sa vám nič nestalo.“ Oni vzali peniaze a urobili tak, ako ich poučili. A toto sa hovorí medzi Židmi až do dnešného dňa“ (Mt 28,11).

Bojujú aj násilím: V boji proti pravde zmŕtvychvstania siahla i veľrada k násiliu. Dala zatknúť apoštolov Petra a Jána po uzdravení ochrnutého, keď vysvetľovali ľudu, že nie oni, ale Ježiš „ktorého ste vy ukrižovali, ale Boh ho vzkriesil z mŕtvych,“ spôsobil, že, „stojí tento človek pred vami zdravý“ (Sk 4,10). Neskôr dali zatknúť všetkých apoštolov a možno by ich i pozabýjali, keby im v tom nezabránil múdry Gamaliel, ktorého všetci rešpektovali. Ale napriek varovaniu neváhali zabíjať. Ich prvou obeťou bol diakon Štefan, ktorý ešte pred smrťou hlásal, že Ježiš vstal z mŕtvych a sedí po Božej pravici. V Jeruzaleme rozpúťali veľké

prenasledovanie, ale to viedlo len k úteku kresťanov a hlásaniu zmŕtvychvstalého Krista po celej Palestíne. Apoštolské katechézy sú podriadené jedinej téme: Ježiš sa vydal za nás, bol ukrižovaný, ale vstal z mŕtvych. Ježiš žije!

Aj my veríme a dnes oslavujeme Ježiša Krista, Božieho Syna, nášho Spasiteľa. Prijímame slová apoštola Pavla: „Náš život je s Kristom skrytý v Bohu a keď sa Kristus, náš život, objaví, potom sa im my ukážeme v sláve“ (Kol 3,1-4).

Pre človeka, i toho najmocnejšieho a najsilnejšieho, je smrť koncom. Pre Krista je však smrť začiatkom, zvíťazil nad smrťou, žije a víťazí stále viac vo svete. Svätý Ján apoštol v evanjeliu hovorí, ako prišiel s Petrom k prázdnomu hrobu. Keď uvidel prázdny hrob a plachty starostlivo zvinuté a poukladané, uveril (porov. Jn 20,1-10). Doposiaľ totiž nevedeli, že podľa Písma musí vstať z mŕtvych. Vo veľkonočnom období čítame najmä evanjeliá, Skutky apoštolov aj listy svätého Pavla, aby sme si prehlbovali vieru v Ježišovo zmŕtvychvstanie. Lebo nestačí len veriť, je potrebné podľa tejto viery žiť, veď my budeme podľa tejto pravdy so svojimi telami vzkriesení do večného života. Život z viery, posilňovaný a oživovaný Božím slovom, slovom Písma, nám bude zárukou večného života, večnej spásy.

Veľká noc je najväčším dôkazom, že zlo, zločin a násilie nikdy nemôžu definitívne zvíťaziť. Preto je kresťanstvo stále aktuálne, stále živé. Amen.

15. zastavenie krížovej cesty v Lurdoch - prázdny Boží hrob; snímka: M. Magda

KATECHÉZA

Homília na Veľkonočnú nedeľu v roku A
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych!

Vitajte, bratia a sestry, mladí i starí, muži i ženy na najväčšej slávnosti nášho náboženstva - na slávnosti Zmŕtvychvstania nášho Pána Ježiša Krista. Prosím vás, aby sme sa dnes spoločne všetci radovali.

Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych! Toto je príčina dnešnej radosti.

Naozaj sa máme prečo radovať. Veď si predstavme, ako vyzeral svet tých čias, keď sa Syn Boží stal človekom. Stačí nám nazrieť do najkultúrnejšieho mesta tých čias - do Ríma. Máme o tom zápisy v starých knihách.

Pozrite sa tam na jarmok. Čo tam predávajú? Aj ľudí. Tí ľudia, čo sú na predaj, majú na krku zavesenú taľbulku s cenou. Sú to muži, ženy, chlapani a dievčatá. Kto si kúpi človeka, môže s ním robiť, čo chce. Čítame, že akýsi Vadius Pollion si kúpil človeka, aby ho zabil, rozsekal a jeho mäsom kŕmil svoje zlaté rybičky, ktoré mal vo veľkom akváriu pred svojím domom.

Z jarmoku podte do rímskeho chrámu. Práve tam zabíjajú dvoch šesťdesiatročných starcov. Idú ich obetovať pohanskému bôžikovi. Z chrámu podte na ihrisko. U nás chodievame na futbalový zápas a keď obľúbeného hráča súper poraní, hneď sme rozhorčení. Tam sa chodilo v nedeľu popoludní na zápasy levov a tigrov s ľuďmi. Diváci sa s nadšením prizerali, ako levy chrúмали ľudské telá a najmä ženské nežné telá. V tých časoch bol svet bez súcitu, bez lásky.

Preto Boh, ktorý je Láska, poslal na svet svojho Syna Ježiša Krista, aby naučil svet láske. Pán Ježiš najprv o láske rozprával. Učil, že milovať Boha a človeka - to je najhlavnejšia úloha na tomto svete. Potom vyhlásil: „Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí život za svojich priateľov“ (Jn 15,13) Myslel tým seba. To on položil život za svojich bratov. On ukázal takú veľkú poslušnosť nebeskému Otcovi a takú veľkú lásku nám, ľuďom, že sa dal pribiť na kríž. Pochovali ho, ale táto láska podľa Božej vôle nesmela zostať pochovaná v hrobe naveky. Svet by na neho zabudol. On musel vstať z mŕtvych.

Magdaléna, Peter a Ján našli hrob prázdny. Pán Ježiš sa im ukázal živý, oslávený, vzkriesený a vyhlásil: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20).

Vskutku je s nami na tomto svete živý: vo svojom slove, vo svätej omši, v Oltárnej sviatosti, v našom zhromaždení. On je s nami až do skončenia sveta. A to preto, aby tu stále podnecoval, podporoval, napomáhal lásku. On vyhlásil: „Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18,20).

Kto je len jeden, to je egoista, to je sebec. S takým Pán Ježiš nie je spokojný. Chce, aby človek nebol sám, aby bol s druhými. Chce, aby človek miloval bližného ako seba samého.

Za dvetisíc rokov sa už ujalo vo svete mnoho Kristovej lásky. Človek už nie je na úrovni zvieräta. No ešte sme ďaleko od toho, aby bol svet taký, aký ho chce mať Boh. Veď ešte stále sa na svete ľudia zabíjajú, ešte stále dve tretiny ľudstva trpia hladom a podvýživou a ešte stále pre nedostatok lásky a spravodlivosti na svete ľudia umierajú. Ešte nevládne na svete Kristova láska. Kto vie, ako dlho bude trvať, kým sa ujme jeho láska v celom ľudstve.

Vy starší veriaci azda nedôverujete tomu, že Kristova láska sa bude šíriť po svete. Vy hovorievate, že keď umriete, tento mladý svet už nebude veriť v Krista. Niekde sa starí ľudia boja, že im synovia nepostavia kríž na hrob a preto si ho dávajú postaviť sami zaživa. Starí ľudia si myslia, že po ich smrti prestane svet veriť v Krista. A zatiaľ sa ukazuje, že aj mladý svet bude mať náboženstvo, lenže trochu iné než starý svet. A hneď poviem, že aj trochu lepšie.

Ako to mnohokrát vyzeralo v starom náboženstve? Ľudia sa pomodlili, prežehnali, bili sa v prsia, vzdychali, ale pritom neposlúchali Pána Ježiša, ktorý povedal: „Keď teda prinášaš dar na oltár a tam si spomenieš, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom; až potom príď a obetuj svoj dar“ (Mt 5,23). Toto starší veriaci nerobili. Modlili sa, ale pritom sa hnevali brat na brata, i keď celý život žili v jednom dvore.

Mladému svetu sa protiví a bridí hnevať sa, nenávidieť sa. Chce lepšie poslúchať Pána Ježiša. Azda sa bude o niečo menej prežehnávať, menej byť v prsia, ale bude viac lásky k blízkym. A to je skutočné náboženstvo Pána Ježiša.

Pred niekoľkými rokmi vyšla poštová známka, na ktorej bol vyobrazený Pán Ježiš, ako má v jednej ruke knihu a v druhej krajec chleba. Pod obrazom bol nápis: „Každý človek je mojím bratom.“ Kedy starý svet vydal takúto známku? Chudobný človek nemal cenu!

A tak sa nebojme o Kristovo náboženstvo. Veď on vyhlásil: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20). To znamená, že jeho náboženstvo tu bude až do konca sveta. Možno v inej podobe, no dúfame, že čoraz lepšie, správnejšie, krajšie. V takej podobe, v akej ho Pán Ježiš tomuto svetu odovzdal a v akej ho praktizovali prví kresťania. Ako slávil Veľkú noc? Ako sa radovali? Jeden zo starých kresťanov, svätý Ján Damascénsky, vyjadril zmysel veľkonočných sviatkov takto:

V deň vzkriesenia

nech žiari radosť naša,

jeden druhého vezmime do objatia

a povedzme si, že sme bratia.

Pán Ježiš preto vstal z mŕtvych, aby neumrela na svete láska, ktorú sem doniesol.

A preto sa radujme, mladí i starí! On žije medzi nami! Povzbudzuje nás, aby sme si všetci povedali a uznali, že sme bratia a sestry, živiaci sa z toho istého eucharistického stola a aby sme sa podľa toho všetci k sebe aj správali. A bude na tomto svete krajšie, tak, ako si to vzkriesený Pán Ježiš želá. Amen.

11. apríla uplynie päť rokov, kedy nás predišiel do večnosti prvý kňaz našej farnosti + Juraj Riško. Na jeho štyridsiate narodeniny sme ho poprosili o rozhovor. Týmto rozhovorom Vám chceme pripomenúť jeho postoje a spomienky na jeho prvú farnosť.

9. marca 2026 uplynulo tiež päť rokov od úmrtia nášho rodáka, kňaza + Františka Stahovca. Rozhovor s duchovným otcom Františkom v blahej pamäti pripravujeme do ďalšieho čísla nášho časopisu.

"Spomienkový" rozhovor + d. o. Juraj Riško

Sme na fare v Hanušovciach nad Topľou u otca duchovného Juraja a využívam príležitosť jeho 40. narodenín, aby som sa ho spýtal: čo znamená pre kňaza vek 40 rokov?

Pri gratuláciách k tomuto jubileu bolo povedané, že už končí ten bezstarostný vek a že začína vek zodpovednosti, takže tak to trochu cítim. Možno bude treba po týchto oslavách si vlastne viac uvedomiť, že človek je na hranici stredného veku, je to zodpovednosť. Aj keď mi stále chodí po rozume myšlienka byť stále mladý, večne mladý duchom, lebo fyzickou stránkou človek už nebude môcť byť stále mladý, ale duchom byť mladý. Je to refrén z piesne jednej hudobnej kapely z mojich mladých liet: "Chcem byť stále mladý, večne mladý" - „I wont to be forever young“. Takže toto ma v týchto dňoch oslovuje. Ale beriem, že deň narodenín je deň taký istý ako všetky dni pred ním i po ňom v tom zmysle, že každý deň je vlastne príležitosťou, ktorú nám dáva Boh - dar života. Využiť naozaj ten dar tak, aby človek sám cítil, že nepremárnil šancu, ktorú mu Boh dal.

Vaše pôsobiská poznáme - Víťaz, teraz Hanušovce. Je iné pôsobiť v menšej farnosti, resp. na dedine a v meste? Je to pre kňaza rozdiel?

Určite, je to rozdiel. Myslím si, že sú rôzne mentality v týchto oblastiach, že je cítiť rozdiel. Áno, pohľad ľudí na veci je iný. Iný na dedine a iný je v meste. Je to druhé mesto vo vranovskom okrese, predsa len ešte je to klíma, povedal by som, dedinská v určitom zmysle. Ľudia sa tu pristahovali z dedín, takže aj pohľad

ko na fare v Hanušovciach nad Topľou; snímka: M. Magda

na život na svet je trochu iný ako v tých väčších mestách, ktoré sú v diecéze. Tu v Hanušovciach je to špecifické tým, že sú tu viaceré vierovyznania, je to veľmi pestré. Je tu aj rímska komunita, ktorá je skôr takou svetlou výnimkou oproti iným miestam, kde sú Rómovia. Tuná vidno, že je v nich aj čosi pozitívne. Keď s nimi kňazi pracujú už desaťročia, je naozaj vidno aj ovocie, že je zmysel práce a pastoraácie medzi Romami. Tu konkrétne myslím na Hanušovce.

Keď sa vám niečo nepodarí, resp. nie že nepodarí, ale keď si niečo naplánujete a nevyjde to, porovnávate to s prvým pôsobiskom?

Určite, človek sa asi tomu neubráni. Samozrejme, sú určité porovnaní, ale snažím sa vnímať možnosti, ktoré sú a čo môžem v danej situácii na tom danom mieste urobiť. Asi od začiatku samostatného účinkovania ako farára. Hej, snažím sa dôverovať v Božiu prozreteľnosť, že Boh riadi veci a niekedy to naše ľudské je nedokonalé a nedokážeme urobiť tak, ako by si človek myslel, že by bolo dobré. Bohu nič nie je nemožné. Niekedy cez modlitbu a hlavne cez modlitbu a dôveru, že Boh veci riadi a zariadi. Tak sa aj podarí urobiť niečo, čo spätne človek hodnotí, že to bolo nad naše ľudské sily.

A ako sa Vám tu pracuje s mládežou? Vieme, že vo Vítaze bola spolupráca s mládežou, bol tam zbor, bolo tu živé. Ako sa Vám tu darí? Je v meste iná mládež?

Asi nie. Hovorí sa to aj cez ten historický pohľad, že mládež je vlastne je vždy tá istá, rovnaká svojimi názormi v určitom zmysle. Našiel som tu už určité veci rozbehnuté, aj animátorov, myslím, že som naozaj prišiel do rozbehnutého vlaku. Môj predchodca bol tu 13 rokov, bol veľmi horlivý, snažil sa o činnosť, aktivitu. Ja som začal z tej strany ako aj vo Vítaze - možno viac prejsť do oblasti modlitby a adorácie, cez túto formu. Je tu skupinka mladých, je tu zbor, ktorý sa drží, pokračuje aj cez tie adorácie. Obdivujem týchto mladých ľudí, keď vieme, že v dnešnej dobe mladí ľudia sa dajú častokrát ohlušiť decibelmi a neviazanou zábavou, že vedia v piatok ostať po svätej omši. Máme tu naozaj talenty na gitaru, husle, flautu, sú schopní zaspievať a zahrať, aj teraz naposledy, na povzbudenie ostatných ľudí. Snažíme sa. Také bežné aktivity - máme pekne „rozbehnutú“ Dobrú novinu, deti idú aj na nejaký výlet, v lete na tábor. Mládež má stretnutia s pánom kaplánom, predsa len, kaplán je mladší, nechať mu bližší kontakt s mládežou.

Prešli sme takým „hodnotením“. Čo do budúcnosti? Máte svoj plán alebo to necháte na Božiu prozreteľnosť?

Asi hej. Nerobím si nejaké extra plány. Snažím sa žiť dnešok. Nerobím si nejaké vízie a plány. Uvidíme, čo pripraví pre budúcnosť Božia prozreteľnosť.

Čo Vás najviac posilňuje pri duchovnej práci?

Je to moja osobná modlitba, modlitba Cirkvi a svätá omša. Vlastne aj adorácie, ktoré mávame, máme tu adoračné spoločenstvo. Ľudia už cítia, že keď nie je z nejakých príčin adorácia, tak im chýba, pýtajú sa, prečo nie je adorácia. Toto aj mňa posilňuje v kňazskom živote. Adorácia aktuálne v tomto roku kňazov cez príklad Jána Vianneyho.

Chcem nadviazať otázkou, čo Vám prináša Rok kňazov? Vnímam, že je potrebný Rok kňazov, keď ho Sv. Otec vyhlásil.

Vnímam, že sú rôzne aktivity, ale ako vonkajšie. Naozaj, človek si viac všimne, že nie všetko zo života sv. Jána sa dá aplikovať na dnešné pomery. Ale jeho vernosť, vytrvalosť v službe spovedníka, aj katechéta a ľudového misionára - ten zápal, tá horlivosť, ktorá v ňom bola. Takže toto je inšpirácia aj pre mňa.

Takže je povzbudením pre Vás kňazov, že bol vyhlásený Rok kňazov...

Áno. Tak som si aj v spomienkach zaspomínal, že som čítal jeho životopis „Aj diabol pred ním kapituloval“, vlastne pohľad na jeho život. Keď som mal prvú kázeň v seminári, ešte takú cvičnú ako diakon, ale už ako oficiálnu kázeň, vtedy som použil príklad tohto kňaza, že aj diabol pred ním kapituloval. Je to zhrnutie života tohto kňaza, svätého kňaza. Kiežby bolo možné povedať o každom kňazovi, že aj diabol pred ním kapituloval. Že to nie je ľudský výkon, ale je to naozaj Božia moc, ktorá sa prejaví cez kňaza, ktorý nie je úplne dokonalý, má svoje slabosti. Ale vlastne cez Božiu milosť môže naozaj prekonať aj protivníka, ktorý to zlo v dnešnom svete šíri. Že bojovať proti zlu je vlastne úlohou kňaza. V tom vidím aj ja moje naplnenie a povolanie.

To bol odkaz. Chceli by ste ešte niečo povedať čitateľom Spektra?

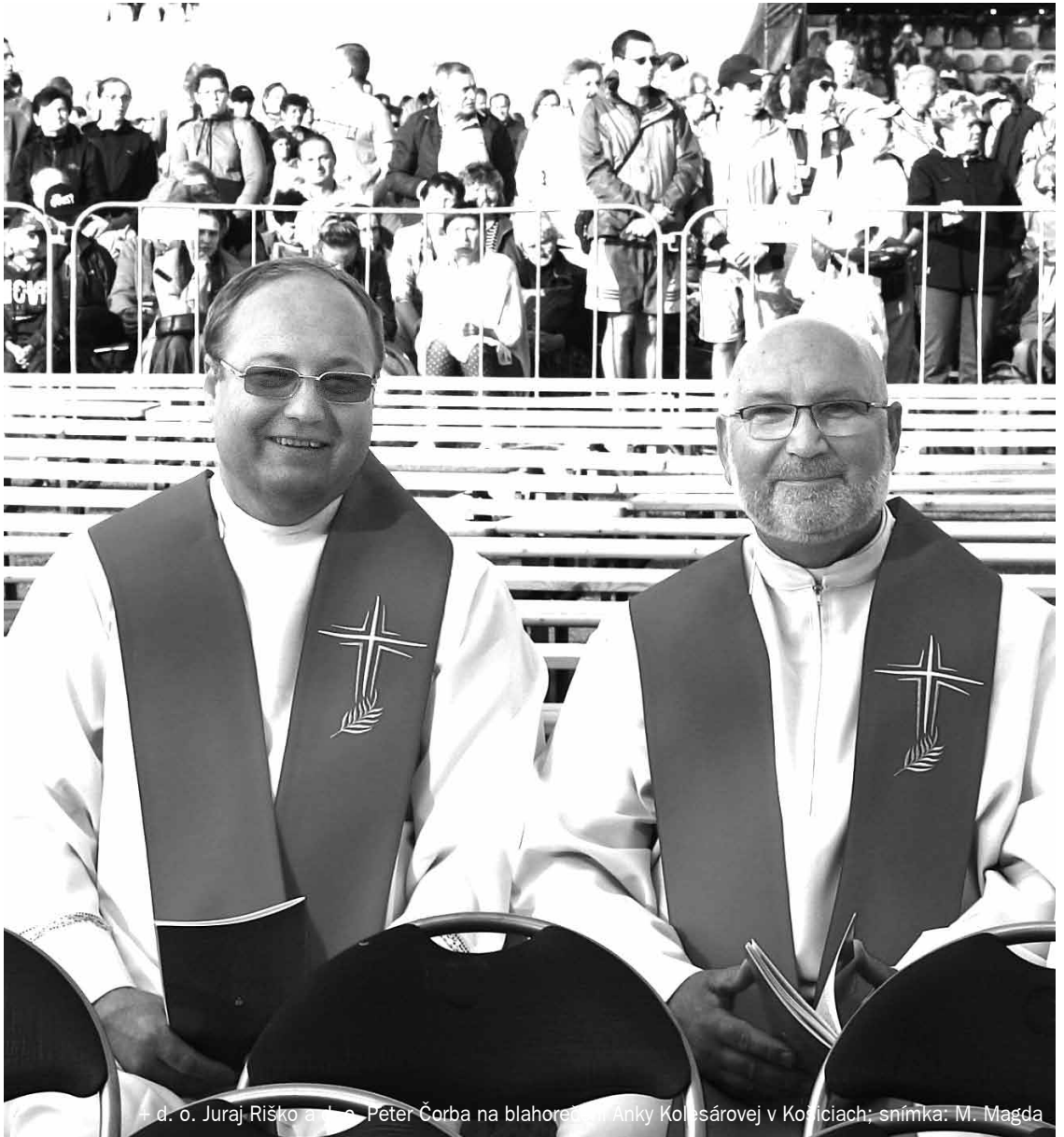
Teším sa, keď sa mi dostane do rúk nové číslo. Pozriem a vraciam sa v spomienkach. Vidím, že farnosť

žije, že veriaci majú naozaj možnosti rozvíjať ďalej tie duchovné dary, ktoré Boh dáva aj cez službu kňazov. A je jedno, kde ten kňaz je, je naozaj nástrojom Božej milosti kdekoľvek. Takže povzbudenie - prežívať vieru a nedať sa znechutiť, nedať sa premôcť zlom, ale naozaj s vierou premáhať všetko, čo by nám chcelo cestu k Bohu zahatať. Dosiahnuť vlastne cieľ nášho života - to večné šťastie aj v dnešnom zhone za bohatstvom, za slávou a vecami, ktoré človeka môžu uspokojiť len do času. Ako príde ten cieľ – dosiahnuť večné šťastie každému. V podstate je to teraz.

Ďakujem. Môžete pozdravovať.

Chcem ešte pozdraviť duchovného otca Olivera za jeho spomienku v deň mojich narodením. Všetkým veriacim ďakujem za pozdravy a povzbudenia, ktoré mi adresovali a poslali rôznou formou. Kňaza poteší spomienka veriacich z bývalej farnosti. Je to povzbudenie aj pre mojich terajších farníkov.

Čiže ešte raz ďakujem všetkým a prajem všetko dobré. Pokoj a dobro!

+ d. o. Juraj Riško a o. Peter Čorba na blahorečnej Anky Kolínsárovej v Koficiach; snímka: M. Magda

Rozhovor

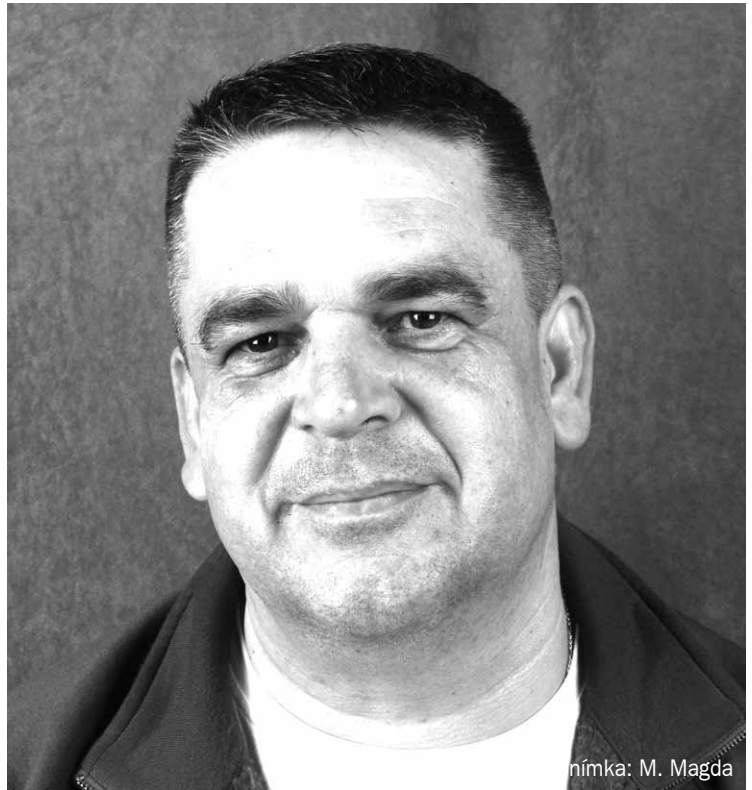
Erik Kostelník, trvalý diakon

Stály diakon Erik, ako ho familiárne oslovujeme, už akosi samozrejme patrí do našej farskej rodiny. Priznám sa, že som si ani neuvedomoval, odkedy. V našom víťazskom slangovom ponímaní - „pristaš“. Stretávame sa v kostole, v sakristii, na sv. omšiach. On ako mimoriadny rozdávatel', ja ako kurátor. Spolu s manželkou majú tri dcéry. A potom to prišlo. Duchovný otec Marek nám prezradil, že Erik je jedným z kandidátov na trvalého diakona. Všetko ostatné nám v rozhovore porozpráva on sám.

Tak sa nám, Erik, predstav.

Volám sa Erik Kostelník. Narodil som sa a svoje detstvo i študentské časy som prežil v obci Tulčík. Pochádzam z katolíckej rodiny. Otec Viktor bol robotníkom a mama Anna bola upratovačkou v škole. Mám jedného brata Mareka, ktorý je ženatý a žije v Tulčíku.

Základnú školu som navštevoval v Tulčíku a potom som študoval v Prešove na Strednej škole strojárskej. Po ukončení štúdia som nastúpil na vojenčinu do Nitry. Po vojenčine som nastúpil na

fotografie: M. Magda

teologické štúdiá.

Do obce Víťaz som prišiel v roku 2002, keď som sa oženil s mojou manželkou Aničkou rod. Sirovičovou. Máme spolu tri dcéry - Karolínu, Petronelu a Henrietu. Moja manželka dlhé roky pracovala v prešovskej nemocnici na oddelení ARO. Momentálne pracuje v nemocnici v Krompachoch. Naša najstaršia dcéra Karolína študuje na Strednej zdravotníckej škole a Petronela a Henrieta navštevujú Základnú školu. Keď som sa oženil, začal som pracovať u p. Petra Uličného, ktorý mal stavebnú a montážnu firmu. Pracoval som uňho 13 rokov. Aj touto cestou sa mu chcem poďakovať, že ma prijal do práce a za jeho priateľstvo. Po skončení som nastúpil do Špeciálnej základnej školy v Jarovniciach ako učiteľ, kde som pracoval 10 rokov. Momen-

tálne pracujem ako špeciálny pedagóg na Strednej odbornej škole Eduram v Krompachoch, kde zároveň vyučujem aj náboženstvo. Počas tohto obdobia som ukončil aj doktorandské štúdium z pedagogiky. Musím priznať, že za to môžem ďakovať mojej manželke Aničke, ktorá bola stále mojím „hnacím motorom“.

Ako vznikla myšlienka stať sa trvalým diakonom?

Myšlienka stať sa trvalým diakonom nevznikla zo dňa na deň. Raz ma oslovil tajomník nášho arcibiskupa Jozef Kmec a opýtal sa ma, či by som nad tým nechcel porozmýšľať. V tej chvíli som tomu nevenoval veľkú pozornosť, ale jeho otázka vo mne zostala. Dlhو som nad tým premýšľal. Nebolo to jednoduché rozhodnutie. Uvažoval som, či som na takú službu pripravený a či je to nao-

zaj cesta, ku ktorej ma Boh volá. Rozhodnutie vo mne dozrievalo postupne a vlastne až na poslednú chvíľu som sa definitívne rozhodol povedať áno.

Veľkú úlohu v tom zohrala aj naša rodina. Ako rodina sme mali veľkú úctu k svätému Charbelovi. Pravidelne sme chodievali na sväté omše do katedrály a práve tam sa vo mne začala pomaly rodiť túžba slúžiť Bohu aj ľuďom hlbším spôsobom. Veľmi mi v tom pomohla aj moja manželka. Často mi rozprávala o zážitkoch svätého Charbela a o tom, ako Boh pôsobí v životoch ľudí. Aj vďaka nej som začal viac premýšľať o viere, o službe a o tom, čo odo mňa Boh možno očakáva. Postupne som pochopil, že táto myšlienka sa vo mne neobjavila náhodou. Bola to cesta, na ktorú ma Boh pomaly pripravoval. A tak som sa rozhodol vykročiť a prijať povolanie slúžiť ako trvalý diakon.

Čo pre Teba osobne znamená služba trvalého diakona?

Služba trvalého diakona pre mňa znamená predovšetkým službu Bohu a ľuďom. Slovo „diakon“ v skutočnosti znamená služobník. Preto túto službu vnímam ako pozvanie byť blízko ľuďom - počúvať ich, povzbudzovať ich a byť pri nich v rôznych životných situáciách.

Pre mňa je veľmi dôležité, aby služba diakona nebola len niečo, čo sa deje v kostole počas liturgie, ale aby pokračovala aj v každodennom živote. Človek sa stretáva s ľuďmi v práci, v rodine, s priateľmi či susedmi. Práve tam môže svojím životom vydávať svedectvo o viere, o nádeji a o Božej láske. Veľmi si uvedomujem, že ako diakon zostávam zároveň

manželom a otcom. Aj moja rodina je súčasťou tejto cesty. Práve rodinný život mi často pomáha lepšie chápať radosti aj starosti ľudí, ktorým slúžim. Preto túto službu vnímam ako veľký dar, ale zároveň aj ako veľkú zodpovednosť. Každý deň sa snažím prosiť Boha, aby mi dával silu, pokoru a múdrosť, aby som mohol byť dobrým služobníkom pre ľudí, ktorých mi posielal do cesty.

Kde nachádzaš silu pre svoju službu? Čo Ti najviac pomáha v duchovnom živote?

Silu pre svoju službu nachádzam predovšetkým v modlitbe a v Eucharistii. Veľmi dôležitý je pre mňa čas, keď sa môžem v tichu stretnúť s Bohom. Práve v takých chvíľach človek nachádza pokoj, nové svetlo a silu pokračovať ďalej. Veľkým povzbudením je pre mňa aj rodina. Moja manželka a deti sú pre mňa veľkou oporou a často mi pripomínajú, čo je v živote skutočne dôležité. Veľmi ma posilňuje aj stretnutie s ľuďmi, keď vidím ich vieru, ich snahu žiť dobrý život alebo keď môžem byť pri nich v ťažších chvíľach. Osobitné miesto v mojom duchovnom živote má aj úcta k svätému Charbelovi. Keď prichádzam na svätú omšu alebo na modlitbu, vždy to vnímam ako chvíľu, keď môžem Bohu odovzdať všetko - svoje radosti, starosti, aj prosby ľudí, ktorých stretávam. Práve tieto chvíle mi pripomínajú, že služba diakona nie je len o tom, čo robí človek sám, ale predovšetkým o tom, čo Boh môže robiť skrze nás.

Ako vznikol Tvoj vzťah s otcom arcibiskupom Bernardom a ako sa postupne prehlboval? Stretávate sa ako rodina s jeho tajomníkom d. o. Jozefom Kmecom. A

viem, že pravidelne už niekoľko rokov chodievate celá rodina do Košíc na sväté omše k svätému Charbelovi.

Môžem povedať, že náš vzťah s otcom arcibiskupom je veľmi pekný a srdečný. Vždy ho vnímam ako človeka, ktorý je nielen duchovným pastierom, ale aj veľmi ľudským a blízky človekom. Osobitne pekný vzťah má aj s našou malou Heničkou. Má ho veľmi rada. Je vidieť, že aj on má k nej veľmi blízko a vždy sa jej úprimne poteší.

Jedna milá udalosť sa nám veľmi vryla do pamäti. Raz nás otec arcibiskup spolu s tajomníkom Jožkom nečakane navštívili u nás doma. Bolo to úplne spontánne a prirodzené. Práve v tom čase moja manželka piekla "grulovniky", takže si viete predstaviť, ako to vyzeralo - kuchyňa v plnom prúde práce a manželka celá od múky. Ako každá žena aj ona mala trochu stres, lebo človek chce mať doma všetko upratané, keď príde taká vzácna návšteva. Ale otec arcibiskup nás veľmi prekvapil svojou jednoduchosťou. Povedal, že chce sedieť práve v kuchyni, tam kde sa pečú "grulovniky" a kde je život. Celé stretnutie bolo veľmi príjemné, srdečné a prirodzené. Rozprávali sme sa, smiali sa a cítili sme sa veľmi dobre. Práve v takých chvíľach človek vidí veľkú ľudskosť otca arcibiskupa. Rovnako aj jeho tajomník Jožko je veľmi milý a jednoduchý človek. Ich návšteva v nás zanechala veľmi peknú spomienku a pocit blízkosti. Takéto chvíle človek nezabúda.

Aký je váš vzťah s duchovným otcom Marekom?

Môj vzťah s duchovným otcom Marekom je veľmi pekný. Som

vďačný, že som počas svojej formácie k trvalému diakonátu mohol mať práve jeho ako duchovného otca. Vnímam ho ako kňaza, ktorý je veľmi ľudský, pokorný a zároveň pravdivý. Pozerám sa naňho ako na človeka, ktorý vie človeka povzbudiť, ale zároveň sa nebojí byť aj náročný. A práve za tú náročnosť som mu dnes veľmi vďačný. Počas mojej formácie ma viedol k tomu, aby som svoju službu bral zodpovedne a aby som sa snažil rást nielen vo vedomostiach, ale najmä v duchovnom živote. Som rád, že som na tejto ceste mohol stretnúť takého kňaza. Veľmi si ho vážim a ďakujem Bohu za to, že ma počas prípravy na diakonát sprevádzal práve on.

Ako vnímali Tvoje rozhodnutie manželka a deti?

Pravdu povediac, moja man-

želka Anička vedela, čo znamená služba trvalého diakona. Od začiatku ma v tom podporovala. Trochu iné to však bolo s deťmi. Tým sme to museli najskôr vysvetliť. Na začiatku si totiž mysleli, že budú mať doma otca farára (smiech). Postupne však začali chápať, že služba diakona je niečo iné. Dnes to už vnímajú prirodzene a niekedy sú z toho aj milé rodinné momenty, napríklad keď mám kázať na svätej omši, často sa ma pýtajú, "či to bude dlhé" (úsmev).

Veľká vďaka patrí mojej manželke, ktorá mi umožnila ísť touto cestou. Bez jej podpory by som sa na cestu k trvalému diakonátu asi ani nevydal. Som jej za to veľmi vďačný. Rovnako som vďačný aj svojim deťom, že stoja pri mne a prijali túto moju službu. Pre mňa

je veľkou oporou, že na tejto ceste nestojím sám, ale že ju prežívame spolu ako rodina.

(Poznámka redakcie. Bol som účastný ako fotograf na vysviacke a pamätám si, ako otec arcibiskup ďakoval manželkám vysvätených trvalých diakonov, keď vzdvihol ich súhlas potrebný na ich vysvätenie.)

A vízia do budúcnosti?

Moja vízia do budúcnosti je predovšetkým prinášať Kristovo evanjelium do života ľudí. Verím, že služba diakona má byť veľmi blízka každodennému životu človeka. Nejde len o službu pri oltári, ale aj o službu medzi ľuďmi tam, kde žijú svoje radosti, starosti, zápasy aj nádeje. Túžim, aby moja služba bola službou blízkosti. Chcem sa deliť s ľuďmi o ich radosť, ale byť pri nich aj v chvíľach, keď pre-

Návšteva o. arcibiskupa Mons. Bernarda Bobera a tajomníka d. o. Jozefa Kmeca; snímka: J. K.

rodina Kostelníkovcov; snímka: rodinný archív

žívajú ťažkosti, trápenie alebo neistotu. Niekedy stačí obyčajné slovo povzbudenie, vypočutie alebo modlitba. Aj takýmto spôsobom môže človek prinášať Krista do života druhých. Veľmi silno vnímam, že diakon má byť akýmsi mostom medzi oltárom a bežným životom človeka. To, čo prijímame pri oltári, má pokračovať v našom každodennom živote - v rodine, v práci, medzi priateľmi či medzi ľuďmi, ktorí potrebujú pomoc alebo povzbudenie. Moja vízia je preto jednoduchá, ale zároveň veľmi hlboká: byť služobníkom, ktorý ľuďom pomáha objavovať Božiu blízkosť v ich každodennom živote. Byť človekom, ktorý prináša pokoj, nádej a radosť z evanjelia. A zároveň zostať pokorným služobníkom, ktorý si uvedomuje, že všetko dobré,

čo môže priniesť, je predovšetkým Boží dar.

Čo by si chcel v závere odkázať čitateľom nášho farského časopisu?

Na záver by som chcel všetkým čitateľom odkázať jednoduchú, ale veľmi dôležitú vec - nezabúdajme na Boha v našom každodennom živote. Dnešný svet je veľmi rýchly. Často sme zaneprázdnení prácou, povinnosťami, starosťami a niekedy máme pocit, že na duchovný život už nezostáva čas. A predsa práve Boh je ten, ktorý dáva nášmu životu skutočný zmysel a pokoj. Skúsme si nájsť chvíľu ticha, chvíľu modlitby, chvíľu na stretnutie s Bohom. Možno práve vtedy, keď sa nám zdá, že všetko je ťažké alebo že niečo nevládame. Boh je totiž

najbližšie práve v tých chvíľach, keď ho najviac potrebujeme. **Zároveň by som chcel povzbudiť každého, aby sme boli k sebe navzájom viac ľudskí. Aby sme si vedeli všimnúť človeka vedľa seba - či už v rodine, medzi priateľmi alebo v našej farnosti. Niekedy stačí dobré slovo, úsmev alebo ochota vypočuť druhého človeka. Aj takto môžeme prinášať Krista do sveta.**

Prajem všetkým, aby vo svojom živote objavovali radosť z viery, pokoj v srdci a nádej, ktorá prichádza od Boha. Nech sa naše rodiny stanú miestom lásky, porozumenia a modlitby. A nech nikdy nezabúdame, že aj malé dobro, ktoré robíme z lásky, má v Božích očiach veľkú hodnotu.

pripravil: M. Magda

Snívajúci či spiaci sv. Jozef

V auguste 1963 zazneli z úst Martina Luthera Kinga prorocké slová: „Mám sen, že jedného dňa na červených vrchoch Georgie, synovia bývalých otrokov a synovia bývalých vlastníkov otrokov budú schopní si spolu zasadiť za stôl bratstva. Snívam o tom, že moje štyri deti budú jedného dňa žiť v národe, kde nebudú posudzované podľa farby ich pleti, ale podľa vlastností ich charakteru.“ A dnes vidíme, že sen sa stal skutočnosťou. Aby sa však sen stal realitou, je potrebné prejsť určitú cestu. Pre niekoho je to cesta plná prekvapení, pekných zážitkov, množstva inšpiratívnych stretnutí, nadšených rozhovorov. Pre niekoho je to skúsenosť ticha, hľadania odpovedí na otázky, ktoré nás znepokojujú, brania spravodlivosti do vlastných rúk a hľadania odpovedí, ktoré by sme chceli nájsť. Nie raz si vypočujeme strohú vetu, že „Už tolko nesnívaj...“ Treba snívať, nie snlíkovať.

Pápež František počas svojho 12-ročného pontifikátu popri svojich víziách služby ponúkol aj jednu svoju osobnú silnú skúsenosť v súvislosti so snami, kde inšpiráciou mu sa stal sv. Jozef, Ježišov pestún. Predstavil sošku sv. Jozefa (poznáme ich veľa), ale táto bola niečím výnimočná. Predstavovala „spiaceho“ sv. Jozefa, ktoré pápež nazval, že to nie je „spiaci sv. Jozef“, ale „snívajúci sv. Jozef“. Vždy, keď mal pápež František nejakú ťažkosť v rozhodovaní ako biskup, kardinál či pápež, na svojom pracovnom stole mal túto sochu. Na lístoček napísal prosbu, s ktorou sa obrátil na tohto mocného svätého, položil mu k hlave lístoček s prosbou a strelnou modlitbou: „Snívaj o tom“ a pomôž mi nájsť odpoveď.

Jednu takúto sošku mám aj ja. Niekoľko som ich rozdal, nie ako všeliek, ale ako „partnera“ v probléme, kde v tichu snívania a spánku sa mnohé veci upokoja a sme ich pripravení vidieť „novými očami a tichom“, ktoré lieči. Mnohé sny aj mne sa stali realitou, tak ako prejav Martina L. Kinga v sedemdesiatych rokoch: "Mám sen..."

Smelo môžeme pridať aj do litánií k sv. Jozefovi „invokáciu - zvolanie“, ktoré popri všetkých oficiálne schválených, ktoré niekedy v sebe skrývajú veľké a silné vlastnosti, resp. charakteristiky tohto nazaretského stolára a sprievodcu prvými krokmi i rokmi Ježiša, aktuálne zvolanie: "Jozef snívajúci, oroduj za nás." ☺

Niekedy spiaci, niekedy snívajúci mr herm

Snívajúci sv. Jozef, ilustračný obrázok: Internet

Kecharitomene

38. Aká je prax osobitného odovzdania sa Márii?

Nemôžeme sa úplne odovzdať nikomu, komu nedôverujeme. Panne Márii sa môžeš odovzdať len vtedy, ak k nej prechováš bezhraničnú dôveru. Táto dôvera je v istote, že ona ťa nesklame. Sme pripravení robiť pre ňu veci, ľudsky povedané, nevykonateľné? Nemôžeme sa odovzdať nikomu, koho nemilujeme. Odovzdať sa bez lásky nemá zmysel. Skutočná láska nehladá svoje vlastné dobro, ale dobro toho, koho miluje. Milujeme Pannu Máriu tak, že túžime pre ňu konať dobro? Sme pripravení pre ňu všetko posvätiť, aby sme rozmnožili jej slávu a radosť?

Táto prax osobitného odovzdania sa Panne Márii spočíva v tom, že budeme na Márii úplne závislí. Po akte odovzdania sa nasleduje stav odovzdanosti. Teraz už nepatríš sebe, ale patríš jej. Nebojme sa závislosti na Panne Márii.

Boží Syn na jej súhlase postavil svoj príchod na svet. Nie je závislý na nikom. Ukazuje svoju slobodu a odovzdáva sa Márii. Dovolil jej, aby Ho priniesla do svätej, živila Ho, starala sa o Neho, vychovávala Ho až po obeť na kríži. Svojím 30-ročným skrytým životom oddaným Jozefovi a Márii napísal svoje evanjelium poslušnosti.

Môžeme sa odovzdať Panne Márii, aj keď sme veľmi hriešni ľudia a žijeme v smrteľnom hriechu, no pod podmienkou, že sa úprimne túžime obrátiť. Tiež sme pripravení urobiť všetko pre to, aby sme v milosti vytrvali. Musíme pochopiť, že v stave ťažkého hriechu nám hrozí večné ztratenie a s celou úprimnosťou máme

opakovať: „Mária, dovoľujeme Ti urobiť s nami všetko, len aby sme už ďalší smrteľný hriech nespáchali. Môžeš nám úplne prebudovať život, vziať všetko, čo nás láka na hriech, len aby sme už viac ťažko nehrešili.“ Takýto musí byť akt odovzdania hriešnika.

Ak žijeme v stave milosti a páchame všedné hriechy, od ktorých by sme sa chceli oslobodiť, môžeme sa modliť takto:

„Matka Božia, dovoľujeme Ti urobiť s nami všetko, len aby sme nepáchali všedné hriechy. Vezmi náš rozum a všetko v ňom zmeň, aby sme začali považovať za dobré to, čo za dobré považuješ Ty a hnusili sa všetkého, čoho sa aj Ty hnusíš. Vezmi nám vôľu, aby sme chceli len to, čo chceš iba Ty. Vezmi naše srdce, aby sme mali radi to, čo Ty máš rada a nemali radi to, čo Ty nemáš rada.“

MODLITBA ZA SLOVENSKO

Všemohúci Bože, Otče, tvoj Syn nás uistil, že ak ťa budeme o niečo spoločne prosiť v jeho mene, splníš našu žiadosť. Obraciame sa na teba v našej núdzi a utrpení, spôsobenými pandemiou a prosíme ťa o ochranu tela i duše chorých, o múdrosť, silu a lásku pre všetkých, čo sa o nich starajú, o nádej a dôveru pre tých, čo sa cítia ohrození, o rozvážne, starostlivé a spravodlivé riešenia pre tých, čo majú politickú zodpovednosť v rozličnom stupni. Pomáhaj nám, aby sme si uvedomovali, že sme chorí a ohrození nielen na tele, lež aj duchovne a morálne. V srdciach mnohých vyhasla láska k tebe i k blížnemu, stali sme sa sebeckými, bezohľadnými, dali sme sa zotročiť mamonou a nemravnosťou. Vlej do našich otupených a zaslepených srdc jas pravdy a lásky tvojho Ducha; daj nám poznať v čom sa nám treba zmeniť a posilňuj nás, aby sme sa k tomu aj úprimne a vytrvalo odhodlali. Predkladáme ti tieto naše prosby aj na príhovor Sedembolestnej Matky tvojho Syna, ktorú si nám dal za patrónku. S jej pomocou sa chceme stávať jedni pre druhých bratmi a sestrami a tvojimi synmi a dcérami. Dôverujeme aj v príhovor našich vierozvestcov, svätých Cyrila a Metoda, ako aj ich pokračovateľa z nášho ľudu, svätého Gorazda. Nech nám vyprosujú uvedomenie si veľkého daru viery a krstu a ochotu snažiť sa žiť kresťansky v našej dobe. O to všetko ťa prosíme skrze tvojho Syna, ktorý sa za nás obetoval, vstal z mŕtvych a s tebou žije a kraluje na veky vekov. Amen.

Konferencia biskupov Slovenska

Ahoj, deti!

stránku pripravila: Viktória Uličná

Marec a apríl sú mesiace, keď sa príroda prebúdzá k životu. Stromy pučia, kvety rozkvitajú a slnko nás hreje čoraz viac. Aj naše srdce sa môže prebudiť k radosti, добрote a vďačnosti. Poďme sa spolu pozrieť, čo nás v týchto jarných mesiacoch čaká.

MAREC – čas pôstu a prípravy

Marec bude celý patriť pôstnemu obdobiu. Pôst sa začal ešte vo februári na Popolcovú stredú a trvá 40 dní. Je to čas, keď sa pripravujeme na Veľkú noc – najväčší kresťanský sviatok.

Pôstne obdobie

Počas pôstu sa učíme viac modliť, robiť dobré skutky, niečo si odrieknuť (napríklad sladkosti či viac čas na mobile) a pomáhať druhým.

Pôst nie je o smútku, ale o tom, aby sme mali bližšie k Bohu a k ľuďom okolo nás.

19. marec – sviatok sv. Jozefa

V tento deň si pripomínáme svätého Jozefa, ženicha Panny Márie a pestúna Pána Ježiša. Svätý Jozef bol tichý, pracovitý a verný Bohu. Je patrónom otcov, rodín a pracujúcich.

25. marec – Zvestovanie Pána

Na sviatok Zvestovania Pána si pripomíname, ako archanjel Gabriel oznámil Panne Márii, že sa stane Matkou Božieho Syna. Mária povedala svoje „áno“ Bohu a tým začal veľký príbeh spásy. Aj my môžeme Bohu povedať svoje „áno“.

29. marec 2026 – Palmová (Kvetná) nedeľa

Posledná marcová nedeľa bude veľmi výnimočná – Palmová nedeľa. Týmto dňom začína Svätý týždeň.

Pripomíname si, ako Ježiš slávnostne vstúpil do Jeruzalema. Ľudia ho vítali palmovými ratolestami a volali: „Hosanna!“ V kostoloch sa svätia ratolesti, u nás bahniatka. Je to radostný deň, ale zároveň vieme, že Ježiša čaká utrpenie. Palmová nedeľa nás učí zostať vernými Ježišovi nielen vtedy, keď je všetko pekné, ale aj keď je to ťažké.

3. apríl – Piatok utrpenia Pána (Veľký piatok)

V tento deň si pripomíname utrpenie a smrť Pána Ježiša na kríži. Je to tichý a vážny deň. V kostoloch sa neslávi svätá omša, ale osobitné obrady. Je to deň, keď si uvedomujeme, ako veľmi nás Ježiš miluje.

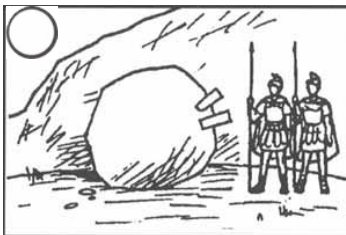
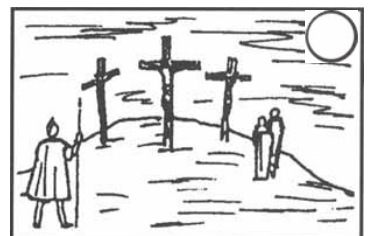
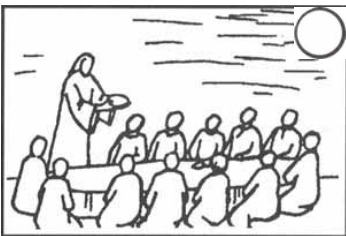
5. apríl – Veľkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania

Najväčší kresťanský sviatok! Ježiš vstal z mŕtvych – zvíťazil nad smrťou a hriechom. Veľká noc je sviatkom nádeje, nového života a radosti.

6. apríl – Pondelok vo Veľkonočnej oktáve

Veľkonočný pondelok je pokračovaním radosti zo zmŕtvychvstania Ježiša Krista. Okrem tradícií, ako je oblievačka či návštevy rodiny, nám pripomína, že veľkonočná radosť má zostať v našom srdci.

Úloha: Týždeň, ktorý predchádza Veľkej noci, nazývame „Veľký“, pretože si v ňom pripomíname posvätné a veľké veci, ktoré pre nás Ježiš vykonal. Na obrázkoch sú zobrazené udalosti Veľkého týždňa. Do obrázku napíš, ako sa volá deň (Veľkého týždňa), kedy si nakreslenú udalosť pripomíname. Do krúžkov vpíš čísla podľa toho, ako zobrazené udalosti časovo nasledujú za sebou.

Požehnanú
Veľkú noc,
deti!

ÚVODNÉ MOTTO:

Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.
Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva.
Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.

Pokúsme sa ísť proti prúdu "kultúry smrti"

Kultúra smrti odmieta desatoro Božích prikázaní a Kristovo učenie. Podnecuje ľudí k nekontrolovanej spotrebe, nečistote, predmanželskému a mimomanželskému styku a k využívaniu všetkých foriem sexuálnej rozkoše, vrátane pornografie, prostitúcie a homosexuality. Rovnako podporuje rozvod, potrat, antikoncepciu a eutanáziu, čo všetko podkopáva základné hodnoty života a najviac ľudskej dôstojnosti.

Život podľa princípov „kultúry smrti“ nevyhnutne vedie k hlbokkej degenerácii človeka - duchovnej, psychickej aj telesnej -, čo nakoniec smeruje k jeho sebazničeniu. Potvrdzujú to aj vedecké výskumy. Za posledných 30 rokov bola na oltári modly nekontrolovaného zmyslového pôžitku beštiálne zavraždená miliarda nenarodených detí, ako uvádza Svetová zdravotnícka organizácia. V súčasnosti je priemerná pôrodnosť v krajinách Európskej únie iba 1,38 dieťaťa na ženu, zatiaľ čo na udržanie generáčnej výmeny je potrebných minimálne 2,11 dieťaťa na ženu. Ak sa Európa nevráti ku kresťanským hodnotám a súčasný pokles pôrodnosti pretrvá ešte nasledujúcich 25 rokov, v ďalších desaťročiach bude čeliť dramatickému poklesu počtu obyvateľov, starnutiu populácie a ohrozeniu udržateľnosti národných spoločností. Staré príslovie hovorí: „Diabol má dosť

cukru a hriech robí sladkým.“ Takéto sú „sladké plody civilizácie smrti...“

Najtragickjšie dôsledky nesprávneho života sa dotýkajú predovšetkým duchovnej oblasti človeka, pretože ovplyvňujú večnosť a vedú k absolútnemu sebeckému uzavretiu, teda k večnosti v odlúčení od Boha, čo je peklo. Sám Boh nás v Písme varuje: „Nemýľte sa: ani smilníci, ani modloslužobníci, ani cudzoložníci, ani chliphníci, ani súložníci mužov, ani zlodeji, ani chamtivci, ani opilci ani utŕhači, ani lupiči nebudú dedičmi Božieho kráľovstva“ (1 Kor 6,9b-10). Táto realita čaká tých, ktorí nekonnajú pokánie a neprijímajú Božie milosrdenstvo.

Otec Iži - satan - začína svoju civilizáciu smrti tým, že sa pokúša zotročiť človeka hriechmi nečistoty. „Spomedzi hriechov, ktoré sú v závažnom rozpore s čistotou, treba spomenúť onániu (masturbáciu), smilstvo, pornografiu a homosexuálne styky“, uvádza sa v KKC 2396. Milujúci Boh neustále apeluje na naše svedomie: „Umrťujte teda svoje pozemské údy: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlú žiadostivosť a lakomstvo, čo je modloslužba“ (Kol 3,5). Lebo to je Božia vôľa, vaše posvätenie, aby ste sa zdržiavali smilstva, aby kaž-

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

dý z vás vedel mať svoju nádobu vo svätosti a v úcte, nie v náruživej žiadostivosti ako pohania, ktorí nepoznajú Boha,... Boh nás nepovolal pre nečistotu, ale pre posvätenie. A kto týmto pohŕda, nepohŕda človekom, ale Bohom, ktorý vám dáva aj svojho Svätého Ducha“ (1 Sol 4, 3-8).

Nenechajme sa omámiť ani zotročiť všadeprítomnou propagandou promiskuity a reklamou pornografického biznisu! Jedine Ježiš Kristus je „Cesta, Pravda a Život“ (Jn 14,6). A jedine On dáva odpoveď na všetky otázky, týkajúce sa zmyslu života, lásky, šťastia. Jeho láska je mocnejšia ako všetky sily zla. Je potrebné prilnúť k Ježišovi s veľkou dôverou, s bremenom všetkých svojich hriechov a denne sa mu dať úplne k dispozícii, aby nás mohol oslobodiť z otroctva hriechov a naučil nás milovať čistou láskou.

Aby sa tak stalo, je potrebné denne sa usilovať žiť podľa Ježišových požiadaviek a odvážne ísť proti prúdu civilizácie smrti a brutálneho sebeckta. To si vyžaduje

sebadisciplínu pri udržiavaní denného programu, ktorý musí zahŕňať čas na modlitbu, prácu a odpočinok (najlepšie nejaký druh športu). Dôležité je pristupovať pravidelne k sviatosti pokánia a Eucharistie. Čistota predpokladá naučiť sa sebaovládaniu, ktoré je výchovou k ľudskej slobode.

Dosiahnutie sebaovládania a čistého srdca sa získava tvrdou vnútornou prácou a v spojení s Ježišom, ktorý je lekárom, vychovávateľom a sprievodcom na ťažkých, ale fascinujúcich cestách duchovného života. Pán Ježiš nám jasne ukazuje, že skutočné šťastie nachádzajú len tí, ktorí majú čisté srdce, len oni sú schopní milovať Boha i blízkeho.

V ich živote bude pohlavný styk v manželstve nielen zmyslovým zážitkom, ale predovšetkým zdrojom posvätenia, prejavom vzájomnej lásky, zakorenenej v láske k Bohu. Konečným cieľom nášho života je jednota s Bohom, ktorý je Láska.

pripravuje: MUDr. B. Vaščák

Trampoty v manželstve

199. Ako môžu prežiť manželia čas púšte plodne

Vo svojom duchovnom živote nevyhnutne skôr či neskôr zažijeme púšť: boje, ťažkosti, pochybnosti, pokušenia, fyzické alebo duchovné skúšky a možno aj nejaké utrpenie. Ako na to zareagujeme? V duchovnom denníku benediktínskeho mnícha nájdeme niekoľko rád, ktoré nám môžu pomôcť prežiť takéto obdobie veľmi plodne.

Dobre vedzte, že som s vami. - „Keď sa zdá, že všetko je zmätené a rozporuplné, musíte sa ku mne obrátiť s ešte väčšou dôverou, lebo Ja som múdrosť sama, láska sama a nič neunikne mojej prozreteľnosti. Nebojte sa, lebo Ja som stály, aj keď vy nie ste stáli. Keď ste slabí, Ja som silný. Keď sa všetko vo vás usiluje o kompromis s hriechom, Ja som svätosť sama. Keď ste zlomení a rozbití, Ja som celistvosť a pokoj.

Prichádzajte ku mne a prijímajte odo mňa všetko, čo vám v chudobe chýba. Zadarmo vás budem obdarovávať a vy sa budete radovať z mojej dobroty. Vedzte, že Ja som s vami a môj zámer pre vás ostáva pevný a bezo zmeny. Dôverujte Mi

pri uskutočňovaní tohto môjho spásonosného plánu aj uprostred neistôt a prekážok, lebo Ja som verný vo všetkých svojich prísluboch a vás som si vyvolil na toto moje dielo spásy. Keď pochybujete alebo keď na vás dorážajú pokušenia a obavy, prídte ku mne a zotrvaťte chvíľu v mojej prítomnosti. Obnovím vašu dôveru v moje zámery a vášmu rozrušenému srdcu darujem pokoj. Mnohé duše pri zápasoch s pokušením či pri pochybnostiach a obavách neprichádzajú do mojej prítomnosti, hoci tam a iba tam môžu nájsť pokoj srdca a dôveru v moju milosrdnú dobrotu“ (3. november 2011).

Spoliehajte sa na Mňa vo všetkom. - „Naučte sa spoliehať na Mňa vo všetkom. Nech som Ja vašim prvým útočiskom, veď na vás v každom okamihu čakám vo sviatosti mojej lásky. Vaše žiadosti a návštevy ma nikdy nevyrušujú, ani neobťažujú. Keď ste slabí, prídte ku Mne. Keď ste plní obáv, prídte ku mne. Keď ste v zajatí pochybností, či osamotení, prídte ku Mne. Nech vás nič nedelí od môjho Srdca, vždy priprave-

ného prijať vás. To satan sa snaží odvrátiť vaše duše od môjho Srdca. To satan zasieva semienka pochybností, strachu a smútku, aby vás odvrátil odo Mňa a dohnal až do chladnej priepasti temnoty a zúfalstva, kde sám prebýva“ (12. november 2011).

Dôverujte mojim slovám. - „Nikdy nepodľahnite takému pocitu viny, ktorý by vám našepkával: Nechajte to tak. Nemá to zmysel. Už tu pre vás nič nie je. Nie ste schopní manželského povolania. Toto nie je Môj hlas. To je hlas Žalobcu, ktorý si prepožičiava všetky hlasy vašej minulosti, čo ešte stále žijú vo vašej pamäti a zneužíva ich, aby na vás zaútočil palbou klamstiev, ktoré vás majú zničiť a spôsobiť vaše zúfalstvo.

Môj hlas je vždy hlasom útechy a lásky a prináša duši pokoj. Aj keď sú Moje slová ostré, aj keď prebodávajú srdce ako chirurgický skalpel. Dôverujte preto mojim slovám k vám, zapchajte uši svojej predstavivosti a uzavrite srdcia pred všetkým ostatným. Ja vám prinášam útechu. Neútočím na vás, neobviňujem vás, nezatracujem

ani nezavrhum. Vítam vás s radosťou. Som ženích, ktorý túži po sladkej spoločnosti svojej milovanej nevesty. Som priateľ, ktorý sa teší z rozhovoru s priateľom, ktorého si vyvolil a s ktorým sa spojil trvalým sľubom priateľstva. Preto ku mne prichádzajte bez strachu, lebo u Mňa nájdete božské prijatie, utešený rozhovor a odvalu pokračovať v životnej ceste, ktorú som pre vás pripravil“ (28. novembra 2014).

Láska k mojej Matke. - „Milujte moju Matku a snažte sa, aby ju milovali aj ďalší. Vaša láska k nej sa nikdy nepriblíži k tej mojej, pokiaľ ide o nehu, synovskú oddanosť a pozornosť voči všetkým túžbam Jej Srdca“ (6. novembra 2011).

ilustračná snímka: Martin Magda

VELKONOČNÁ SV. SPOVEĎ 2026

Utorok 24. 3.	Vítaz	16:30 – 18:00
	Široké	16:00 – 18:00
Streda 25. 3.	Ovčie	16:30 – 18:00
	Široké	16:00 – 18:00
Štvrtok 26. 3.	Ovčie	16:00 – 18:00 (4 kňazi)
Piatok 27. 3.	Vítaz	14:30 – 17:30 (8 kňazi)
Sobota 28. 3.	Široké	9:00 – 11:30 (7 kňazi)
Nedeľa 29. 3.	Bertotovce Hendrichovce Fričovce	14:00 – 15:15 15:30 – 16:30 16:30 – 17:30

Stalo sa

- **15. 2. v nedeľu popoludní od 13.00 sa vo Vítaze uskutočnila podomová zbierka - veriaci z farnosti Jenkovce prosili o milodar na opravu svojho farského kostola**
- 18. 2. Popolcovou stredou začalo 40-dňové pôstne obdobie; v tento deň bol prísny pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu, bol to deň pokánia v celej katolíckej Cirkvi
- **20. 2. v piatok začali krížové cesty v pôstnom období: v Ovčí o 16.30 a vo Vítaze o 18.00 a po nich boli sv. omše; krížové cesty v nedeľu sú v Ovčí o 13.30 a vo Vítaze o 14.30**
- 10. 3. v utorok sme začali Deviatnik k sv. Jozefovi, ženíchovi Panny Márie
- **14. 3. v sobotu o 10.00 na fare v katecheticknej miestnosti bola spoločná krstná náuka**
- 14. 3. bolo stretnutie modlitbovej skupiny sv. pátra Pia
- **15. 3. v nedeľu bola Duchovná obnova ružencového bratstva v Ovčí; začala sa o 9.20 modlitbou ruženca, pokračovala o 10.00 sv. omšou a bola ukončená o 11.00 príhovorom s besedou; duchovnú obnovu viedol p. Matej Šulik OP, promótor pre ruženec na Slovensku**

Stane sa

- **15. 3. v nedeľu bude po svätých omšiach zbierka na pomoc a zmiernenie utrpenia ľuďom na Ukrajine, ktorému sú vystavení v dôsledku vojny; túto zbierku organizuje Slovenská katolícka charita na 4. pôstnu nedeľu vo všetkých kostoloch**
- v noci z 28. na 29. marca sa mení čas – o 02.00 hodine stredoeurópskeho času posúvame hodiny na 03.00 hodinu letného času
- **29. 3. v Palmovú nedeľu pri druhej sv. omši o 10.30 sa stretneme pri kostole sv. Ondreja, kde bude požehnanie ratoleští, potom v sprievode pôjdeme do kostola sv. Jozefa, kde začne slávnostná sv. omša; táto procesia nám má pripomenúť Pánov vstup do Jeruzalema na oslätku, kde podstúpi umučenie**
- 30. 3. v pondelok vo Veľkom týždni pôjdeme k chorým vo Vítaze
- **2. 4. vo Štvrtok svätého týždňa doobeda o 9:30 bude v katedrále sv. Alžbety v Košiciach Omša svätenia olejov, pri ktorej bude posvätená krizma a požehnaný olej katechumenov a olej chorých; tento deň je aj dňom spoločenstva kňazov so svojim diecéznym biskupom; večerné sväté omše sú na pamiatku Pánovej večere, nimi Cirkev vstupuje do Veľkonočného trojdnia**
- 3. 4. v Piatok utrpenia Pána budú krížové cesty doobeda - vo Vítaze aj v Ovčí o 11.00; v prípade veľmi zlého počasia budú krížové cesty v kostole
- **3. 4. v Piatok utrpenia Pána sa začne Deviatnik pred sviatkom Božieho milosrdenstva, pomodlime sa ho v kostole pred obradmi; v tento deň je prísny pôst**
- 4. 4. vo Svätú sobotu bude požehnávanie jedál v Ovčí o 15.30 a vo Vítaze o 16.00
- **5. 4. slávime najväčší kresťanský sviatok - Veľkonočnú nedeľu Pánovho zmŕtvychvstania**
- 12. 4. v Druhú veľkonočnú nedeľu - v Nedeľu Božieho milosrdenstva sa o 15.00 vo farskom kostole sv. Jozefa, robotníka pomodlime slávnostne v hodine milosrdenstva korunku k Božiemu milosrdenstvu; v tento sviatok bude po svätých omšiach požehnanie obrazov Božieho milosrdenstva
- **18. 4. v sobotu po sv. omši bude vo Vítaze stretnutie členov modlitbovej skupiny sv. pátra Pia**
- 18. 4. v sobotu o 10.00 bude spoločná krstná náuka na farskom úrade
- **26. 4. v nedeľu bude po sv. omšiach zbierka na kňazský seminár sv. Karola Boromejského v Košiciach**
- 1. 5. v piatok budeme sláviť odpustovú slávnosť v našom farskom kostole, zasvätenom sv. Jozefovi, robotníkovi; slávnostnú sv. omšu o 10.30 bude celebrovat J. E. Mons. Pavol Šajgalík, biskup Ordinariátu ozbrojených síl a ozbrojených zborov Slovenskej republiky

Prehľad úmyslov sv. omší - marec, apríl

		Vítaz		Ovčie	
17. 3.	Utorok	18:00	† Jozef a Margíta Galdunovci		
18. 3.	Streda			17:00	† Anna a Alojz
19. 3.	Sv. Jozef	18:00	75: Mária a za jej rodinu	17:00	60: Jozefína Halková
20. 3.	Piatok	18:00	† Ondrej, Anna a Peter	17:00	65: Mária
21. 3.	Sobota	7:00	† Albert, Mária a Katarína		
22. 3.	5. pôstna nedela - A	7:30	† Mária, Albert a Katarína Blizmanovci	9:00	za farnosť
		10:30	90: Albína Čechová		
23. 3.	Pondelok	18:00	† Stanislav Baloga		
24. 3.	Utorok	18:00	† Mária Novotná (výročná)		
25. 3.	Zvestovanie Pána	18:00	vlastný úmysel	18:00	† Magdaléna a Štefan
26. 3.	Štvrtok	7:00	vlastný úmysel	18:00	za ZBP Mileny a jej rodiny
27. 3.	Piatok	18:00	70: Marta Ungvarská		
28. 3.	Sobota	7:00	† Aurélia a Štefan		
29. 3.	Palmová nedela rok - A	7:30	za farnosť	9:00	80: Bohuznámej osoby a za jeho rodinu
		10:30	za † v rodine Balogovej a Šimoňákovvej		
30. 3.	Pondelok sv. týždňa	18:00	za živých a mŕtvych členov RB		
31. 3.	Utorok sv. týždňa	18:00	† Ján a Apolónia Jenčovci		
1. 4.	Streda sv. týždňa			18:00	† Valent, Barbora a Róbert Jenčovci
2. 4.	Štvrtok Pánovej večere	18:00	92: Františka Jurčišinová	18:00	† Vincent, Michal, Žofia a František
3. 4.	Piatok utrpenia Pána	15:00	—	15:00	—
4. 4.	Svätá sobota	20:00	vlastný úmysel	20:00	vlastný úmysel
5. 4.	Nedela Pánovho zmŕtvychvstania	7:30	75: Mária	9:00	za ZBP Márie Uličnej a za jej rodinu
		10:30	za farnosť		
6. 4.	Velkonočný pondelok	7:30	† Ján a Paulína Forišovci	9:00	† Magdaléna, Ladislav a Jozef
		10:30	† Anna Galdunová		
7. 4.	Utorok	18:00	† Ján a Mária, Imrich a Mária, Ján a Zuzana		
8. 4.	Streda	7:00		18:00	† Ján, Mária a Helena
9. 4.	Štvrtok	18:00	† Valent, Mária a Valent		
10. 4.	Piatok	18:00	60: Bohuznámej osoby a za jeho rodinu	17:00	za ZBP rodiny Tobiašovej
11. 4.	Sobota	7:00	za ZBP Erika a jeho rodiny		
12. 4.	2. veľkonočná nedela - A	7:30	za farnosť	9:00	40: Lubomír
		10:30	† Juraj Riško, kňaz		
13. 4.	Pondelok				
14. 4.	Utorok	18:00	za ZBP rodiny Uličnej a Baranovej		
15. 4.	Streda			18:00	† Ján a Justína Pribulovci
16. 4.	Štvrtok	7:00	† Ondrej		
17. 4.	Piatok	18:00	70: Anna Čechová a 45: Milan Čech	17:00	† Justína, Valent a Juraj
18. 4.	Sobota	7:00	za ZBP Márie		
19. 4.	3. veľkonočná nedela - A	7:30	75: Bohuznámej osoby	9:00	70: Milan Ondria
		10:30	za farnosť		
20. 4.	Pondelok	18:00	† Jozef ml. a Jozef st. Jenčovci		
21. 4.	Utorok	18:00	75: Stanislav Novotný a za jeho rodinu		
22. 4.	Streda			18:00	† Jozef a Klaudia Kráľovci
23. 4.	Štvrtok	7:00	60: Stanislav Iskra		
24. 4.	Piatok	18:00	za duše v očistci	17:00	† Voitech, Margíta, Gabriela, Anna a Terézia
25. 4.	Sobota	7:00	† Bernat Bednár		
26. 4.	4. veľkonočná nedela - A	7:30	50: Marek Ondžik	9:00	za farnosť
		10:30	40: Martin a 40: Martina a za ich rodinu		
27. 4.	Pondelok	18:00	55: Peter Uličný a za jeho rodinu (503)		
28. 4.	Utorok	18:00	† Berta, Juraj, Helena a Štefan		
29. 4.	Streda			18:00	† Ján, Mária, Valent a Helena
30. 4.	Štvrtok	18:00	za ZBP rodiny Jozefa Jenču		
1. 5.	Sv. Jozefa, rob.	10:30	ODPUST - za miestnych hasičov	9:00	za ZBP Dominika Magdu
2. 5.	Sobota	7:00	za živých a mŕtvych členov RB		
3. 5.	5. veľkonočná nedela - A	7:30	75: Ján a 50: Juraj	9:00	† Ladislav a Pavla
		10:30	za farnosť		

Křížová cesta v Piatok utrpenia Pána v Ovcí